
ЛИЦА
ЕСТРАГОН
ВЛАДИМИР
ЛИКИ
ПОЦО
ДЕЧКО

ПРВИ ЧИН

Пут у пољу, с једним дрветом. Вече. Естрагон седи на земљи и покушава да изује ципелу. Запиње обема рукама хукћући. Застаје изнемогао. Одмара се, сав задихан. Покушава поново на исти начин.

Владимир улази.

Естрагон одустаје поново.

√ *ВЛАДИМИР: Не може па не може. (Прилази кратким и крупним корацима, раскорачено.) Сад почињем да верујем у то. (Застаје.) Дуго сам одбацивао ту помисао и говорио себи: Владимире, буди разуман. Још ниси све покушао. И настављао сам борбу. (Задубљује се у размишљање о борби. Естрагону.) Дакле, ево те опет.*

√ *ЕСТРАГОН: Мислиш?*

√ *ВЛАДИМИР: Мило ми је што те опет видим. Мислио сам да си отишао заувек.*

√ *ЕСТРАГОН: И ја сам то помислио.*

√ *ВЛАДИМИР: Како да прославимо ово наше измирење? (Размишља.) Устани да те загрлим.*

Пружа руке Естрагону.

√ *ЕСТРАГОН (раздражено): Мало после, мало после.*

Ђутање.

ВЛАДИМИР (увређено, хладно): Може ли се знати где је господин преноћио?

ЕСТРАГОН: У једном јарку.

ВЛАДИМИР: У јарку! А где то?

ЕСТРАГОН (без покрета): Ту негде.

ВЛАДИМИР: Нису те тукли?

ЕСТРАГОН: Јесу... Али не баш много.

ВЛАДИМИР: Увек они исти?

ЕСТРАГОН: Исти? Не знам.

Ћутање.

✓ ВЛАДИМИР: Кад помислим... већ толико времена... питам се... шта би било с тобом... да није било мене... *(Одлучно.)* Ти би сад био само гомила костију, то је сигурно.

ЕСТРАГОН *(жацнут)*: Па шта онда?

✓ ВЛАДИМИР *(клонуло)*: То је превише за једног човека. *(Пауза Живахно.)* А опет, кажем себи, шта вреди клонути сад. Требало је мислити на то давно и давно, тамо, око хиљаду деветстоте.

ЕСТРАГОН: Доста! Помози ми да скинем ово ђубре.

✓ ВЛАДИМИР: Били смо готови да загрљени скочимо са Ајфелове куле, и то међу првима. Тада смо ишли уздигнуте главе. А сад је прекасно. Не би нас пустили ни да се попнемо.

Естрагон се окомио на ципелу.

✓ ВЛАДИМИР: Шта то радиш?

ЕСТРАГОН: Изувам се. Зар се теби то никад није догодило?

ВЛАДИМИР: Откад ја теби говорим да се треба изувати сваког дана. Боље би било да слушаш моје савете.

ЕСТРАГОН *(изнемогло)*: Помози ми.

ВЛАДИМИР: Боли ли те?

ЕСТРАГОН: Боли ли ме! И он ме још пита да ли ме боли!

ВЛАДИМИР *(јаросно)*: Јест! Само ти увек патиш! А ја ништа. Волео бих да те видим на моме месту. Видео би како би ти било.

ЕСТРАГОН: Ти си патио?

ВЛАДИМИР: Патио! Он ме још пита да ли сам патио!

ЕСТРАГОН *(показујући кажипрстом)*: То није разлог да идеш незакопчан.

ВЛАДИМИР *(гледајући низа се)*: Имаш право. *(Закопчава се.)* Не сме се бити немаран у ситницама.

ЕСТРАГОН: Шта могу да ти кажем... ти увек чекаш на послењи тренутак.

ВЛАДИМИР *(замишљено)*: Последњи тренутак... *(Размишља.)* Треба на њега дуго чекати, али ће бар бити пријатан. Ко је то рекао?

ЕСТРАГОН: Нећеш да помогнеш?

ВЛАДИМИР: Понекад помислим да и то једном ипак дође. Онда се осећам некако сасвим чудно. *(Скине шешир, згледа унутра, завуче руку као да нешто тражи, истресе га, па га опет стави на главу.)* Како бих то казао? Олакшан, а истовремено и... *(Тражи реч.)* ...Ужаснут. *(Бомбасто.)* У-жаснут. *(Поново скине шешир и загледа унутра.)* Хо! Ко би то рекао! *(Удара по шеширу као да хоће да истресе нешто из њега, загледа поново унутра, па га опет стави на главу.)* Свеједно...

Естрагон, после крајњег напора, успева да изује ципелу. Загледа унутра, завуче руку као да нешто тражи, преврне је, тражи по земљи да ли је нешто испало, не налази ништа, завлачи поново руку у ципелу, безизразна погледа.

ВЛАДИМИР: Шта је?

ЕСТРАГОН: Ништа.

ВЛАДИМИР: Дај да видим.

ЕСТРАГОН: Нема шта да се види.

ВЛАДИМИР: Покушај да је поново обујеш.

ЕСТРАГОН *(пошто је разгледао своје стопало)*:
Пустићу ногу да одахне.

ВЛАДИМИР: Ето'јакав је човек: љути се на своју обућу, а прави кривац је његова нога. *(Опет скине шешир, загледа унутра, завлачи руку, истресе га, лупа по њему, дува у њега, па га поново стави на главу.)* Ово ме већ забрињава.

Ђутање.

Естрагон маше ногом и мрда прстима да их проветри.

ВЛАДИМИР: Један од злочинаца био је спасен. То је пристојан проценат. Гого...

ЕСТРАГОН: Шта је?

ВЛАДИМИР: Како би било да се покајемо?

ЕСТРАГОН: Због чега?

ВЛАДИМИР: Па ето... *(Размишља.)* Не морамо баш улазити у појединости.

ЕСТРАГОН: Је л' зато што смо рођени?

ВЛАДИМИР *(Прсне у смех, али га одмах угуши; ухвати се руком за кук; лице му је болно згрчено)*: Ето не сме човек више ни да се смеје.

ЕСТРАГОН: Грдна штета!

ВЛАДИМИР: Може само да се осмехује. *(Лице му се развуче у најшири осмех, који се укочи, потраје доста дуго, па га одједном нестане.)* А то није исто. Али свеједно... Гого...

ЕСТРАГОН *(нервозно)*: Шта хоћеш?

ВЛАДИМИР: Ти си читао Библију?

ЕСТРАГОН: Библију... *(Размишља.)* Вероватно да сам гвирнуо у њу.

ВЛАДИМИР *(зачуђено)*: У школи без бога?

ЕСТРАГОН: Не знам да ли је била с њим или без њега.

ВЛАДИМИР: Зацело си је побркао са заводом за малолетнике.

ЕСТРАГОН: Можда. Сећам се мапа Свете Земље. У бојама. Дивне мапе. Мртво море је било бледоплаво. Доста је било да га погледам, па да ожедним. Говорио сам себи: тамо ћемо отићи да проведемо наш медени месец. Пливаћемо. Бићемо срећни.

ВЛАДИМИР: Требало је да будеш песник.

ЕСТРАГОН: И био сам. *(Показује на своје дроњаво одело.)* Зар се то не види?

Ђутање.

ВЛАДИМИР: Шта сам хтео да кажем? ... Како ти је нога?

ЕСТРАГОН: Отиче.

ВЛАДИМИР: Ах! Да, сетио сам се. Она прича о злочинцима. Сећаш ли се?

ЕСТРАГОН: Не.

ВЛАДИМИР: Хоћеш ли да ти је испричам?

ЕСТРАГОН: Нећу.

ВЛАДИМИР: Брже ће нам проћи време. *(Пауза.)* Била су то два злочинца, разапета на крст истовремено са Спаситељем. И...

ЕСТРАГОН: С ким?

ВЛАДИМИР: Са Спаситељем. Два злочинца. Кажу да је један био спасен, а други... *(Покушава да се сети супротног израза од „спасен“.)* ...осуђен на вечите муке.

ЕСТРАГОН: Спасен? Од чега?

ВЛАДИМИР: Од пакла.

ЕСТРАГОН: Идем ја одавде.

Не миче се.

ВЛАДИМИР: Па ипак... Како то да... Надам се да ти ово није досадно?

ЕСТРАГОН: Ја и не слушам.

ВЛАДИМИР: Како то да, од четири јеванђелиста, само један то тврди? А ипак, сва четворица била су присутна... или бар нису била далеко! А само један спомиње да је један од двојице злочинаца био спасен. Ех! Гого, па треба и ти мени понекад да одговориш.

ЕСТРАГОН: Ево слушам.

ВЛАДИМИР: Један од четворице. Од остале тројице, двојица то и не спомињу, а трећи каже да су га оба злочинца псовала.

ЕСТРАГОН: Кога?

ВЛАДИМИР: Шта кажеш?

ЕСТРАГОН: Не разумем ништа... Кога псовали?

ВЛАДИМИР: Спаситеља.

ЕСТРАГОН: Зашто?

ВЛАДИМИР: Зато што их није хтео спасти.

ЕСТРАГОН: Од пакла?

ВЛАДИМИР: Та, не, забога! Од смрти.

ЕСТРАГОН: Па онда?

ВЛАДИМИР: Онда, мора бити да су обојица били осуђени на вечите муке.

ЕСТРАГОН: Па шта?

ВЛАДИМИР: Па то: онај каже да је само један био спасен.

ЕСТРАГОН: Но, дакле? Значи да се не слажу, и то је све.

ВЛАДИМИР: Сва четворица су била присутна, а само један спомиње да је један злочинац био спасен. Зашто да се њему верује више него осталима?

ЕСТРАГОН: А ко му верује?

ВЛАДИМИР: Па цео свет. Људима је познато само то тврђење.

ЕСТРАГОН: Људи су блесави.

Устаје напорно, одлази ћопкајући ка левој кулиси, застаје, гледа у даљину наткриљујући очи шаком, окрене се, одлази ка десној кулиси, гледа у даљину.

ВЛАДИМИР *(га прати погледом, затим дигне са земље ципелу, гледа унутра, па је нагло пусти да падне):* Пух!

Пљуне на земљу.

ЕСТРАГОН *(се врати на средину позорнице па гледа ка позадини):* Красан предео! *(Окреће се, приђе рампи, гледа ка публици.)* Весео изглед! *(Окреће се ка Владимиру).* Хајдемо одавде.

ВЛАДИМИР: Не можемо.

ЕСТРАГОН: Зашто?

ВЛАДИМИР: Чекамо Годоа.

ЕСТРАГОН: То је истина. Јеси ли сигуран да је то овде?

ВЛАДИМИР: Шта?

ЕСТРАГОН: Да овде треба чекати?

ВЛАДИМИР: Он је рекао код дрвета. *(Гледају у дрво.)* Видиш ли још неко?

ЕСТРАГОН: Какво је то дрво?

ВЛАДИМИР: Изгледа да је врба.

ЕСТРАГОН: А где јој је лишће?

ВЛАДИМИР: Вероватно је сува.

ЕСТРАГОН: Престала је да плаче.

ВЛАДИМИР: Осим ако није због годишњег доба.

ЕСТРАГОН: Ама, да није ово нека шибљика?

ВЛАДИМИР: То је младо дрво.

ЕСТРАГОН: То је шибљика.

ВЛАДИМИР: То је... *(Тргне се.)* Али, шта ти хоћеш тиме да кажеш? Да смо дошли на погрешно место?

ЕСТРАГОН: Требало би да је већ овде.

ВЛАДИМИР: Он није рекао одлучно да ће доћи.

ЕСТРАГОН: А ако не дође?

ВЛАДИМИР: Ми ћемо сутра опет доћи овамо.

ЕСТРАГОН: Па и прекосутра.

ВЛАДИМИР: Можда.

ЕСТРАГОН: И тако редом.

ВЛАДИМИР: То јест...

ЕСТРАГОН: Све док он не дође.

ВЛАДИМИР: Ти си немилосрдан.

ЕСТРАГОН: И јуче смо били овде.

ВЛАДИМИР: А! Не. Ту се вараш.

ЕСТРАГОН: Па шта смо радили јуче.

ВЛАДИМИР: Шта смо радили јуче?

ЕСТРАГОН: Да.

ВЛАДИМИР: Богами... *(Љутећи се.)* Што си ти мајстор човека да збуниш!

ЕСТРАГОН: Ја мислим да смо били овде.

ВЛАДИМИР *(разгледајући унаоколо):* Зар ти се ово место чини познато?

ЕСТРАГОН: То не кажем.

ВЛАДИМИР: Па онда?

ЕСТРАГОН: Па ипак.

ВЛАДИМИР: Ипак... ово дрво... *(Окрећући се ка публици.)* ...ово ђубриште!

ЕСТРАГОН: А сигуран си да је требало вечерас?

ВЛАДИМИР: Шта?

ЕСТРАГОН: Чекати.

ВЛАДИМИР: Он је рекао у суботу. Чини ми се.

ЕСТРАГОН: Пред вече.

ВЛАДИМИР: То сам зацело забележио.

Тражи по цеповима препуним свакојаких прљавштина.

ЕСТРАГОН: Али које суботе? И да ли је данас субота? Да није можда недеља? Или понедељак? Или петак?

ВЛАДИМИР (*Гледајући избезумљено око себе, као да је тај датум исписан негде у околини.*): То није могуће!

ЕСТРАГОН: Или четвртак?

ВЛАДИМИР: Шта да радимо?

ЕСТРАГОН: Ако је синоћ узалуд долазио, можеш мислити да данас неће доћи.

ВЛАДИМИР: Али ти кажеш да смо синоћ овде били.

ЕСТРАГОН: Можда се ја варам. Хајде мало да ћутимо. Хоћеш ли?

ВЛАДИМИР (*слабим гласом*): Хоћу радо.

Естрагон седне на земљу. Владимир корака узрујано крупним корацима преко позорнице, зауставља се с времена на време да осмотри видик. Естрагон заспи.

ВЛАДИМИР (*застане пред Естрагоном*): Гого... Гого... Гого!

ЕСТРАГОН (*се тргне из сна. Увиђајући поново сву страхоту свога стања*): Спавао сам. (*Прекорно.*) Зашто ми никад не даш да спавам?

ВЛАДИМИР: Осећао сам се усамљен.

ЕСТРАГОН: Сањао сам један сан.

ВЛАДИМИР: Немој га причати!

ЕСТРАГОН: Сањао сам да...

ВЛАДИМИР: Немој га причати!

ЕСТРАГОН (*показујући руком васиону*): Зар је теби овај сан довољан? Ниси љубазан, Диди. Ко ме да причам своје личне страшне снове?

ВЛАДИМИР: Нека остану лични. Знаш добро да ја то не подносим.

ЕСТРАГОН (*хладно*): Има тренутака када се питам да ли не би било боље да се растанемо.

ВЛАДИМИР: Не би ти далеко отишао.

ЕСТРАГОН: Збиља, било би то врло незгодно. Зар не, Диди, да би то било врло незгодно? С обзиром на лепоту пута. И доброту путника. (*Пауза. Умиљато.*) Зар не, Диди?

ВЛАДИМИР: Мир!

ЕСТРАГОН (*сладострасно*): Мир... Мир... (*Сањалачки.*) Енглези кажу к а а а м. Ти људи су кааам. Знаш ону причу о Енглезу у јавној кући?

ВЛАДИМИР: Знам.

ЕСТРАГОН: Испричај ми је.

ВЛАДИМИР: Доста!

ЕСТРАГОН: Један пијан Енглез отишао је у јавну кућу. Газдарица га пита жели ли једну плавушу, црнку или рићокосу. Сад ти причај даље.

ВЛАДИМИР: Доста!

Владимир излази. Естрагон устаје и иде за њим до ивице позорнице. Његова је мимика као у гледаоца који посматра боксерске напоре. Владимир се враћа, прелази позорницу испред Естрагона оборених очију.

ЕСТРАГОН (*Пође неколико корака к њему, па застане. Благо*): Хтео си нешто да ми кажеш?

Владимир не одговара.

ЕСТРАГОН (*Пође корак напред*): Имао си нешто да ми саопштиш? (*Још један корак напред*) Реци, Диди...

ВЛАДИМИР (*не окрећући се*): Немам ништа да ти кажем.

ЕСТРАГОН (*корак напред*): Ти се љутиш? (*Ћутање. Корак напред*) Опрости! (*Ћутање. Корак напред. Додирне му раме.*) Хајде, Диди! Дај ми руку!

Владимир се окрене.

ЕСТРАГОН: Загрли ме!

Владимир се укрути.

ЕСТРАГОН: Допусти да ја то учиним.

Владимир омекне. Владимир и Естрагон загрле се.

ЕСТРАГОН (*устане нагло*): Заудараш на бели лук!

ВЛАДИМИР: То је ради бубрега.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: (*Пажљиво посматра дрво.*): Шта ћемо сад да радимо?

ЕСТРАГОН: Чекаћемо.

ВЛАДИМИР: Јест, али док чекамо?

ЕСТРАГОН: Како би било да се обесимо?

ВЛАДИМИР: Могли бисмо и тако да се забављамо?

ЕСТРАГОН: (*примамљен*): Хоћемо ли да се забављамо?

ВЛАДИМИР: Са свим оним што наступа после тога. Онде где се неко обеси, израсту мандрагоре. Зато оне вичу кад их човек чупа. Зар ти то ниси знао?

ЕСТРАГОН: Хајде да се одмах обесимо!

ВЛАДИМИР: За неку грану? (*Прилазе дрвету и осматрају га.*) Ја не бих имао поверења.

ЕСТРАГОН: Па ипак можемо покушати.

ВЛАДИМИР: Покушај

ЕСТРАГОН: После тебе.

ВЛАДИМИР: Та, не! Најпре ти.

ЕСТРАГОН: Зашто?

ВЛАДИМИР: Ти си лакши од мене.

ЕСТРАГОН: Па баш зато.

ВЛАДИМИР: Не разумем.

ЕСТРАГОН: Па ето, размисли ма-ло.

ВЛАДИМИР: (*Размишља. Напоследку*): Не разумем.

ЕСТРАГОН: Објаснићу ти!... (*Размишља.*) Грана... Грана. (*Љути*.) Та покушај да разумеш!

ВЛАДИМИР: Ја се уздам још једино у тебе.

ЕСТРАГОН (*напорно*): ... Гого лак... грана се не сломи... Гого мртав. Диди тежак... грана се сломи... Диди остане сам. Док међутим...

Тражи тачан израз.

ВЛАДИМИР: На то нисам мислио.

ЕСТРАГОН (*пошто се досетио*): Ко издржи оно што је најтеже, издржаће и оно што је лакше.

ВЛАДИМИР: Али, зар сам ја тежи од тебе?

ЕСТРАГОН: То си ти рекао. Ја о томе немам појма. Али изгледа да је тако, као два према један, или бар приближно.

ВЛАДИМИР: Онда, шта да радимо?

ЕСТРАГОН: Да не радимо ништа. То је паметније.

ВЛАДИМИР: Да причекамо и видимо шта ће нам он рећи.

ЕСТРАГОН: Ко?

ВЛАДИМИР: Годо.

ЕСТРАГОН: Дабогме.

ВЛАДИМИР: Причекај да видимо на чему смо.

ЕСТРАГОН: А опет, можда би било боље да кујемо гвожђе! Пре него што се сасвим охлади. Баш бих волео да знам шта ће нам он рећи, шта смо ми управо тражили од њега?

ВЛАДИМИР: Зар ти ниси био присутан?

ЕСТРАГОН: Нисам обраћао пажњу.

ВЛАДИМИР: Па ето... Ништа одређено.

ЕСТРАГОН: То је била као нека молба.

ВЛАДИМИР: Па јесте.

ЕСТРАГОН: Молба за милост.

ВЛАДИМИР: Тако нешто.

ЕСТРАГОН: А шта је он одговорио?

ВЛАДИМИР: Да ће видети.

ЕСТРАГОН: Да не може ништа да обећа.

ВЛАДИМИР: Да треба да размисли.

ЕСТРАГОН: Натенане.

ВЛАДИМИР: Да се посаветује са својом породицом.

ЕСТРАГОН: Са својим пријатељима.

ВЛАДИМИР: Са својим заступницима.
 ЕСТРАГОН: Са својим представницима.
 ВЛАДИМИР: Да погледа своје трговачке књиге.
 ЕСТРАГОН: Свој рачун у банци.
 ВЛАДИМИР: Пре него што се изјасни.
 ЕСТРАГОН: Такав је обичај.
 ВЛАДИМИР: Зар не!
 ЕСТРАГОН: Тако ми се чини.
 ВЛАДИМИР: И мени.

Пауза

ЕСТРАГОН (*забринуто*): А ми?
 ВЛАДИМИР: Молим?
 ЕСТРАГОН: Кажем, а ми?
 ВЛАДИМИР: Не разумем.
 ЕСТРАГОН: Каква је наша улога у томе?
 ВЛАДИМИР: Наша улога?
 ЕСТРАГОН: Расмисли натенане.
 ВЛАДИМИР: Наша улога? Па улога молиоца.
 ЕСТРАГОН: Зар смо дотле спали?
 ВЛАДИМИР: Господин можда може да постави захтеве?
 ЕСТРАГОН: Зар немамо више никаквих права?
 ВЛАДИМИР (*се смеје, али се нагло тргне као раније! Исти покрети али без осмеха*): Смејао бих се твојим речима, кад бих могао.
 ЕСТРАГОН: Зар смо изгубили своја права?
 ВЛАДИМИР (*одсечно*): Распродали смо их.

Ђутање. Стоје непомично, опуштених руку, с главом на грудима, повијених ногу у коленима.

ЕСТРАГОН (*слабим гласом*): Нисмо ваљда везани? Шта велиш?
 ВЛАДИМИР (*дизући руку*): Слушај!

Ослушкују комично укипљени.

ЕСТРАГОН: Ја не чујем ништа!
 ВЛАДИМИР: Псст!

Естрагон и Владимир ослушкују. Естрагон посрне и умало не падне. Ухвати се грчевито за мишицу Владимирову, који се клати. Ослушкују, прибијени један уз другог, очи у очи.

ВЛАДИМИР: Ни ја.

Уздаси олакшања. Раскраве се. Удаљују се један од другог.

ЕСТРАГОН: Уплашио си ме!
 ВЛАДИМИР: Помислио сам да је он.
 ЕСТРАГОН: Ко?
 ВЛАДИМИР: Годо.
 ЕСТРАГОН: Пих! Ветар кроз трску.
 ВЛАДИМИР: Заклео бих се да су били узвици.
 ЕСТРАГОН: А шта би он викао?
 ВЛАДИМИР: На свога коња.

Ђутање.

ЕСТРАГОН: Хајдемо одавде!
 ВЛАДИМИР: А куда? Можда ћемо ноћас спавати код њега. У топлој и сувој одаји, с пуним трбухом, на слами. Вреди да због тога чекамо. Зар не?
 ЕСТРАГОН: Али не целу ноћ.
 ВЛАДИМИР: Још је дан.

Ђутање.

ЕСТРАГОН: Ја сам гладан.
 ВЛАДИМИР: Хоћеш ли једну шаргарепу?
 ЕСТРАГОН: Зар нема ништа друго?
 ВЛАДИМИР: Мислим да имам и неколико репица.
 ЕСТРАГОН: Дај ми једну шаргарепу.

Владимир тражи по џеповима. Извлачи једну репицу и даје је Естрагону.

ЕСТРАГОН: Хвала. (*Загризе је. Жалећи се.*) Па ово је репица!
 ВЛАДИМИР: Ох, извини! Заклео бих се да је била шаргарепа. (*Поново тражи по џеповима, али налази*

само репице.) Ох, ово су све репице. *(Тражи и даље.)* Мора бити да си појео и последњу. *(Тражи.)* Чекај, ево је! *(Извлачи најзад једну шаргарепу и даје је Естрагону.)* Ево, драги мој.

Естрагон је обрише о рукав и почне да једе.

ВЛАДИМИР: Врати ми репицу.

Естрагон му врати репицу.

ВЛАДИМИР: Једи полако; нема их више.

ЕСТРАГОН *(жваћући)*: Ја сам те нешто питао.

ВЛАДИМИР: Ах, да!

ЕСТРАГОН: Јеси ли ми одговори?

ВЛАДИМИР: Је ли добра та шаргарепа?

ЕСТРАГОН: Као мед.

ВЛАДИМИР: Утолико боље, утолико боље. Шта си хтео да знаш?

ЕСТРАГОН: Не сећам се више. *(Жваће.)* То ми је незгодна мана. *(Разгледа шаргарепу оцењујући је, окреће је прстима, дигнуту увис.)* Врло је укусна, ова твоја шаргарепа. *(Сише јој врх, размишљајући.)* Чекај, сећам се.

Откине зубима један залогај.

ВЛАДИМИР: Дакле?

ЕСТРАГОН *(пуних уста, расејано)*: Нисмо ваљда везани?

ВЛАДИМИР: Не разумем ништа.

ЕСТРАГОН *(жваће, гута)*: Питам јесмо ли везани.

ВЛАДИМИР: Везани?

ЕСТРАГОН: Везани.

ВЛАДИМИР: Како везани?

ЕСТРАГОН: Спутани, везани.

ВЛАДИМИР: Али за кога везани? И ко нас је везао?

ЕСТРАГОН: Тај твој прикан.

ВЛАДИМИР: Годо? Везани за Годоа? Којешта! Ни помена о томе! Још нисмо.

ЕСТРАГОН: Он се зове Годо?

ВЛАДИМИР: Мислим.

ЕСТРАГОН: Гле! *(Подигне остатак шаргарепе држећи га за лиснати крај и врти га пред очима.)* Интересантно, што се више једе, све је мање укусно.

ВЛАДИМИР: Код мене је супротно.

ЕСТРАГОН: Како то?

ВЛАДИМИР: Ја се привикавам на укус уколико више једем.

ЕСТРАГОН *(После дугог размишљања)*: Зар је то нека супротност?

ВЛАДИМИР: То је питање нарави.

ЕСТРАГОН: Карактера.

ВЛАДИМИР: Против тога се не може ништа.

ЕСТРАГОН: Узалудно је бацати се!

ВЛАДИМИР: Човек остаје оно што је.

ЕСТРАГОН: Узалудно је копрцати се.

ВЛАДИМИР: Основа се не мења.

ЕСТРАГОН: Ту не помаже ништа. *(Пружа остатак шаргарепе Владимиру.)* Хоћеш ли да је довршиш.

Ужасан крик разлегне се, сасвим близу. Естрагон испусти шаргарепу. Обојица се скамене, а затим јурну ка кулиси. Естрагон застане на пола пута, врати се натраг, дигне шаргарепу, стрпа је у џеп, појури ка Владимиру, који га чека, застане поново, врати се назад, дигне своју ципелу, па потрчи ка Владимиру. Загрљени, главе увучене у рамена и окрећући леђа опасности, они чекају.

Улази Поцо и Лики. Поцо управља Ликијем помоћу конопца обавијеног око Ликијевог врата, тако да се најпре види Лики и за њим конопац, који је довољно дугачак да Лики може да стигне до средине позорнице пре него што се Поцо плојави иза кулиса! Лики носи тежак кофер, столицу на склапање, корпу са храном и горњи капут преко руке. Поцо држи бич.

ПОЦО *(иза кулиса)*: Брже!

Пуцањ бича. Поцо се појављује. Они пре-лазе преко позорнице. Лики пролази испред Владимира и Естрагона и излази. Поцо, угледавши Владимира и Естрагона, застаје. Конопац се затеже. Поцо га повуче снажно.

ПОЦО: Назад!

Звук од пада. То је Лики пао са целокупним својим товаром. Владимир и Естрагон гледају, колебајући се између жеље да му приђу и помогну и страха да се не умешају у оно што их се не тиче. Владимир пође један корак ка Ликију, али га Естрагон задржи, хватајући га за рукав.

ВЛАДИМИР: Пустите ме!

ЕСТРАГОН: Буди миран.

ПОЦО: Пазите се! Он је зао.

Естрагон и Владимир погледају Поцоа.

ПОЦО: Према непознатим људима.

ЕСТРАГОН (*тихо*): Је ли то он?

ВЛАДИМИР: Ко?

ЕСТРАГОН: Па знаш?...

ВЛАДИМИР: Годо?

ЕСТРАГОН: Па да.

ПОЦО: Представљам се: Поцо.

ВЛАДИМИР: Та, није он.

ЕСТРАГОН: Он је рекао: Годо.

ВЛАДИМИР: Ама, није.

ЕСТРАГОН (*Поцоу*): Ви нисте господин Годо, господине?

ПОЦО (*страшним гласом*): Ја сам Поцо! (Ћутање.) Зар то име за вас ништа не значи? (Ћутање.) Питам вас, зар за вас то име ништа не значи?

Владимир и Естрагон гледају се упитно.

ЕСТРАГОН (*правећи се као да се присећа*): Поцо... Поцо...

ВЛАДИМИР (*исто тако*): Поцо...

ПОЦО: П-п-поцо!

ЕСТРАГОН: Ах! Поцо... чекајте... Поцо...

ВЛАДИМИР: Поцо или Боцо?

ЕСТРАГОН: Поцо... не, не сећам се.

ВЛАДИМИР (*помирљиво*): Познавао сам једну породицу Гоцо. Мајка је била везиља.

Поцо им прилази претећи.

ЕСТРАГОН (*живо*): Ми нисмо одавде, господине.

ПОЦО (*застане*): А ипак сте људска бића. (*Ставља наочаре.*) Као што видим. (*Скида наочаре.*) Исте расе као и ја. (*Прсне у громогласан смех.*) Исте расе као Поцо! Божанског порекла!

ВЛАДИМИР: Хоћу рећи...

ПОЦО (*пресецајући му реч*): Ко је Годо?

ЕСТРАГОН: Годо?

ПОЦО: Ви сте помислили да сам ја Годо.

ВЛАДИМИР: А! Не, господине, ни једног тренутка, господине.

ПОЦО: Ко је тај?

ВЛАДИМИР: Па ето, то је један... један... један познаник.

ЕСТРАГОН: Та не, забога, једва га и познајемо.

ВЛАДИМИР: Па дабогме... не познајемо га добро... али ипак...

ЕСТРАГОН: Што се мене тиче, ја га чак не бих ни познао.

ПОЦО: Помислили сте од мене да сам он.

ЕСТРАГОН: То јест... мрак... умор... изнемоглост... чекање... признајем... учинило ми се... У једном тренутку...

ВЛАДИМИР: Не слушајте га, господине, не слушајте га!

ПОЦО: Чекање? Значи да сте га очекивали?

ВЛАДИМИР: То јест...

ПОЦО: Овде? На мом земљишту?

ВЛАДИМИР: Нисмо имали рђавих намера.

ЕСТРАГОН: Били смо добронамерни.

ПОЦО: Пут је свачији.

ВЛАДИМИР: Тако смо и ми мислили.

ПОЦО: То је срамота, али је тако.

ЕСТРАГОН: Ту се не може ништа.

ПОЦО (*широким покретом руке*): Не говоримо више о томе. (*Повуче конопац.*) Устај! Кад год падне, он заспи. (*Вуче конопац.*) Устај, мрцино! (*Шум који ствара Лики дижући се и узимајући ствари. Поцо вуче конопац.*) Назад! (*Лики улази натрашке.*) Стој! (*Лики застане.*) Окрени се! (*Лики се окрене. Владимиру и Естрагону љубазно.*) Драги пријатељи, радујем се што сам вас срео. (*Видећи њихов неповерљив израз.*) Збиља, искрено се радујем. (*Вуче конопац.*) Ближе! (*Лики прилази.*) Стој! (*Лики застане. Владимиру и Естрагону.*) Знате, досадно је кад човек путује сам читавих... (*Погледа у свој часовник.*) ... читавих... (*Срчацунава.*) ... шест часова, а не сретне ни живе душе. (*Ликију.*) Капут! (*Лики спусти кофер, приђе, дода му капут, одступи, па поново узме кофер.*) Држи ово! (*Поцо му пружи бич, Лики приђе, али како су му руке заузете, нагне се, узме бич између зуба, па одступи. Поцо почне да облачи капут, па застане.*) Капут! (*Лики остави све ствари, приђе, помогне Поцоу да навуче капут, одступи, па поново узме ствари.*) Ваздух је при земљи мало хладан. (*Доврши закопчавање капута, нагне се, осмотри своје одело, па се исправи.*) Бич! (*Лики приђе, нагне се унапред, Поцо му истргне бич из уста, а Лики одступи.*) Знате, драги пријатељи, ја не могу да се дуже време лишим друштва својих ближњих. (*Посматра своја два ближња.*) Чак и кад ни приближно не личе на мене. (*Ликију.*) Столицу! (*Лики спусти кофер и корпу, приђе, расклопи столицу, спусти је на земљу, одступи, па поново узме кофер и корпу.*) Ближе! (*Лики спусти кофер и корпу, приђе, премести столицу, одступи, па поново узме кофер и корпу. Поцо седне, упре врх бича у Ликијеве груди и гура.*) Назад! (*Лики узмакне.*) Још. (*Лики узмакне још даље.*) Стој! (*Лики застане. Владимиру и Естрагону.*) Зато ћу, с вашим допуштењем, остати ма-

ло крај вас, пре него што кренем даље. (*Ликију.*) Корпу! (*Лики приђе, преда корпу па опет одступи.*) Човек огладни кад је у природи. (*Отвори корпу, извуче парче пилетине, комад хлеба и боцу вина Ликију.*) Корпу! (*Лики приђе, узме корпу, па одступи. Укипи се.*) Даље! (*Лики одступи.*) Даље! (*Лики одступи.*) Ту! (*Лики застане.*) Он заудару. (*Попије доста вина из саме боце.*) У наше здравље!

Спусти боцу и почне да једе. Ћутање. Естрагон и Владимир, осмеливши се мало-помало, обилазе око Ликија и загледају га са свих страна. Поцо халапљиво загриза пилетину, па сише кости и баца их. Лики се полако нагиње напред све док кофер не додирне земљу, а онда се нагло тргне, па поново почиње да се нагиње. Дише као човек који спава стојећи.

ЕСТРАГОН: Шта му је?

ВЛАДИМИР: Изгледа уморан.

ЕСТРАГОН: Зашто не спусти пртљак на земљу?

ВЛАДИМИР: Шта ја знам? (*Прилази му још ближе.*) Буди опрезан.

ЕСТРАГОН: Како би било да разговарамо с њим?

ВЛАДИМИР: Погледај ово!

ЕСТРАГОН: Шта?

ВЛАДИМИР (*показујући*): Врат.

ЕСТРАГОН (*загледајући врат*): Ја не видим ништа.

ВЛАДИМИР: Стани овде.

Естрагон стане на Владимирово место.

ЕСТРАГОН: Заиста.

ВЛАДИМИР: Огуљен.

ЕСТРАГОН: То је од конопца.

ВЛАДИМИР: Који га је остругао.

ЕСТРАГОН: Дабогме.

ВЛАДИМИР: Завезан за замку.

ЕСТРАГОН: То је неизбежно.

*Настављају загледање, па застану пред Ли-
кијевим лицем.*

ВЛАДИМИР: Не изгледа ружно.

ЕСТРАГОН (*слежући раменима и напућених
уста*): Налазиш?

ВЛАДИМИР: Помало мекушац.

ЕСТРАГОН: Он балави.

ВЛАДИМИР: Мора.

ЕСТРАГОН: Иде му пена на уста.

ВЛАДИМИР: Можда је идиот.

ЕСТРАГОН: Блесавко.

ВЛАДИМИР (*загледајући изближе*): Рекло би се
да је гушав.

ЕСТРАГОН (*Учини исто.*): То није сигурно.

ВЛАДИМИР: Дише убрзано.

ЕСТРАГОН: Па мора...

ВЛАДИМИР: А његове очи!

ЕСТРАГОН: Шта је с њима?

ВЛАДИМИР: Избуљене.

ЕСТРАГОН: Ја мислим да он баш сад цркава.

ВЛАДИМИР: То није сигурно! Питај га нешто.

ЕСТРАГОН: Мислиш?

ВЛАДИМИР: Шта нас кошта?

ЕСТРАГОН (*бојажљиво*): Господине...

ВЛАДИМИР: Јаче!

ЕСТРАГОН (*гласније*): Господине...

ПОЦО: Оставите га на миру! (*Они се окрену ка
Поцоу, који је завршио обед и брише уста надлани-
цом.*) Зар не видите да хоће да се одмори? (*Извлачи
лулу и почиње да је пуни. Естрагон спази пилеће
кости на земљи и гледа у њих укочено и жудно. Поцо
кресне шибицу и почне да припаљује лулу.*) Корпу!
(*Пошто се Лики не миче, Поцо љутито баци шибицу
и повуче конопац.*) Корпу! (*Лики умало не падне, ос-
вести се, приђе, стави боцу у корпу, врати се на своје
место па поново заузме свој став. Поцо поново кресне
шибицу и припали лулу.*) Шта ћете, то није његов за-
нат. (*Удахне један дим, па опружи ноге.*) Ах! Овако је
боље.

ЕСТРАГОН (*бојажљиво*): Господине...

ПОЦО: Шта је, јуначе?

ЕСТРАГОН: Овај... ви не једете... овај... нису вам
више потребне ко... ове кости... господине?

ВЛАДИМИР (*озлојеђен*): Зар ниси могао да при-
чекаш?

ПОЦО: Та, не, та, не, то је сасвим природно. Да ли
су ми потребне те кости? (*Гурка их врхом бича.*) Не,
мени лично нису више потребне. (*Естрагон коракне
ка костима.*) Али... (*Естрагон застане.*) У начелу ко-
сти припадају носачу. Треба, дакле, њега питати.
(*Естрагон се окрене ка Ликију. Колеба се.*) Та, питајте
га, питајте га, не бојте се, он ће вам рећи.

ЕСТРАГОН (*Прилази Ликију, па застане пред
њим.*): Господине... извините, господине...

*Лики се не миче. Поцо пукне бичем. Лики
подигне главу.*

ПОЦО: Људи ти се обраћају, свињо. Одговарај.
(*Естрагону.*) Хајде, сад.

ЕСТРАГОН: Извините, господине, хоћете ли ви
ове кости?

Лики гледа дуго Естрагона

ПОЦО (*усхићено*): Господине! (*Лики спусти гла-
ву.*) Одговарај! Хоћеш ли их, или нећеш? (*Лики ћути.
Естрагону.*) Узмите их. (*Естрагон се баци на кости,
покупи их и почне да их глође.*) Па ипак је то чуд-
новато. Сад је први пут одбио да прими од мене кост.
(*Посматра забринуту Ликија.*) Надам се да ми неће
приредити ту шалу да се разболи.

Вуче дим из луле.

ВЛАДИМИР (*прасне*): То је срамота!

*Ћутање. Естрагон, запрепашћен, престане
да глође, па гледа час у Владимира час у
Поцоа. Поцо је врло миран, а Владимир
све нервознији.*

ПОЦО (*Владимиру*): Да ли ви то циљате на нешто нарочито?

ВЛАДИМИР (*одлучно и сметено*): Поступати с једним човеком (*Показује на Ликија*) тако... ја сматрам то... с једним људским бићем... не... то је срамота!

ЕСТРАГОН (*придружујући му се*): Скандал!

Наставља да глође.

ПОЦО: Ви сте одвећ строги. (*Владимиру*.) Опростите, колико вам је година? (*Ћутање*.) Шездесет?... Седамдесет?... (*Естрагону*.) Колико ли је стар?

ЕСТРАГОН: Питајте га.

ПОЦО: Постао сам неучтив. (*Празни лулу лупкајући је о бич, па устане*.) Напуштам вас. Хвала што сте ми правили друштво. (*Размишља*.) Осим ако не попушим још једну лулу с вама. Шта велите? (*Они не одговарају*.) О! Ја пушим врло умерено, врло умерено; ја немам обичај да попушим две луле узастопце, то ми (*Приноси руку срцу*.) изазива лупање срца. То је услед никотина; удишемо га иако се уздржавамо. (*Уздише*.) Шта ћете? (*Ћутање*.) Али можда ви не пушите? Да? Не? Најзад, то није важно. (*Ћутање*.) Али, како сад могу да седнем тек онако, сад, када сам устао, а да не изгледа... како да кажем... као да попуштам? (*Владимиру*.) Шта рекосте? (*Ћутање*.) Можда нисте ништа ни рекли? (*Ћутање*.) То није важно...

Размишља.

ЕСТРАГОН: Е! Сад ми је боље.

Баци кости.

ВЛАДИМИР: Хајдемо одавде.

ЕСТРАГОН: Зар већ?

ПОЦО: Чекајте мало! (*Вуче конопац*.) Столицу. (*Показује бичем столицу. Лики помери столицу*.) Још! Ту! (*Седа поново. Лики одступи, па поново узме кофер и корпу*.) Ево, опет сам се сместио!

Почиње да пуши лулу.

ВЛАДИМИР: Хајдемо.

ПОЦО: Надам се да не одлазите због мене. Останите још мало, нећете се кајати.

ЕСТРАГОН (*наслућујући милостињу*): Имамо ми времена.

ПОЦО (*пошто је запалио лулу*): Друга увек мање прија. (*Извади лулу из уста, па је посматра*.) Него прва, хоћу рећи. (*Поново ставља лулу у уста*.) Али ипак прија.

ВЛАДИМИР: Ја одлазим.

ПОЦО: Не може да трпи моје присуство. Истина је, нисте баш много хумани, зар је то неки разлог? (*Владимиру*.) Размислите, пре него што бисте учинили неку несмотреност. Претпоставимо да поћете сад, док је још видно, јер је још видно. (*Сва тројица погледају у небо*.) Добро. Шта ће бити у том случају. (*Узвади лулу из уста и посматра је*.) Угасила се. (*Поново пали лулу*.) У том случају... у том случају... шта ће у том случају... у том случају... шта ће у том случају бити с вашим састанком са оним... ГОДООМ... Годоом... Годеном... (*Ћутање*.) Свеједно, знате ли на кога мислим, онај од кога зависи ваша будућност. (*Ћутање*.) ...Укратко, ваша блиска будућност?

ЕСТРАГОН: Он има право.

ВЛАДИМИР: Како сте ви то дознали?

ПОЦО: Гле! Он ми се поново обраћа! Још ћемо се напослетку спријатељити.

ЕСТРАГОН: Зашто не спусти пртљаг?

ПОЦО: И ја бих се радовао да се с њим сретнем. Што више људи сретнем, све се више радујем. И од најсићушнијег створења човек се нечему научи, обогати се, боље ужива у својој срећи. Ето, и ви... (*Гледа их пажљиво једног па другог, да би знали да се то односи на обојицу*.) ...и ви сте ми, ко зна, можда донели нешто ново.

ЕСТРАГОН: Зашто не спусти пртљаг?

ПОЦО: Али, то би ме зачудило.

ВЛАДИМИР: Поставља вам се једно питање.

ПОЦО (*усхићено*): Једно питање? Ко га поставља? Које? (*Ћутање*.) Малочас, кад сте ме ословили са

„господине“, ви сте дрхтали. А сад ми постављате питање. То неће изићи на добро.

ВЛАДИМИР (*Естрагону*): Чини ми се да слуша што му говориш.

ЕСТРАГОН (*који је наставио да обилази око Ли-кија*): Шта кажеш?

ВЛАДИМИР: Сад можеш да га питаш. Упозорен је.

ЕСТРАГОН: Шта да га питам?

ВЛАДИМИР: Зашто не спусти пртљаг.

ЕСТРАГОН: И ја се то питам.

ВЛАДИМИР: Па питај њега, човече.

ПОЦО (*који је пажљиво и брижно пратио овај разговор бојећи се да се не одрекну тог питања*): Ви ме питате зашто не спусти пртљаг, како ви то кажете.

ВЛАДИМИР: Јесте.

ПОЦО (*Естрагону*): Ви се слажете с тим?

ЕСТРАГОН (*обилазећи и даље око Ликија*): Дува као фока.

ПОЦО: Одговорићу вам. (*Естрагону*.) Та, будите мирни, преклињем вас; ви ме нервирате.

ВЛАДИМИР: Дођи овамо.

ЕСТРАГОН: Шта је?

ВЛАДИМИР: Он ће да говори.

Непомични, један поред другога, они чекају.

ПОЦО: Одлично. Јесу ли сви ту? Да ли ме сви гледају? (*Погледа Ликија, па тргне конопац. Лики дигне главу.*) Гледај у мене, свињо! (*Лики га гледа.*) Одлично. (*Ставља лулу у цеп, извлачи мали вапоризатор и вапоризира себи грло, враћа вапоризатор у цеп, на-кашље се, пљуне, поново извади вапоризатор, поново вапоризира грло, па врати вапоризатор у цеп.*) Спреман сам. Да ли ме сви слушају? (*Погледа Ликија па повуче конопац.*) Приђи. (*Лики приђе напред.*) Ту! (*Лики застане.*) Јесу сви спремни? (*Гледа сву тројицу, Ликија напослетку, па повуче конопац.*) Шта то значи? (*Лики дигне главу.*) Ја не волим да говорим у ветар. Добро је. Да видимо сад.

Размишља

ЕСТРАГОН: Идем ја одавде.

ПОЦО: Шта сте ме ви управо питали?

ВЛАДИМИР: Зашто он...

ПОЦО (*гневно*): Не прекидајте ме! (*Пауза. Затим мирније!*) Ако говоримо сви у исти мах, никад нећемо изићи на крај. О чему сам оно почео да говорим? (*Пауза. Затим јачим гласом.*) О чему сам почео да говорим?

Владимир подражава човека који носи тежак терет. Поцо га гледа као да не разуме.

ЕСТРАГОН (*јаким гласом*): Пртљаг! (*Показује прстом Ликија.*) Зашто? Увек држати. (*Подражава човека који се повија под теретом и дише тешко.*) Никад не спустити. (*Отвори шаке, па се усправи са олакшањем.*) Зашто?

ПОЦО: Сад знам. Требало је то раније рећи. Зашто се не растерети? Покушајмо да то објаснимо. Да ли он нема права на то? Има, значи да он то не жели. То је правилан закључак. А зашто он то не жели? Господо, ја ћу вам то рећи.

ВЛАДИМИР: Чујмо!

ПОЦО: То је стога што хоће да ми се додвори, да бих га задржао.

ЕСТРАГОН: Како?

ПОЦО: Можда сам се рђаво изразио. Он покушава да ме умилостиви, да бих се одрекао да се раставим од њега. Не, није сасвим тако.

ВЛАДИМИР: Ви хоћете да га се отарасите?

ПОЦО: Он хоће да ме придобије, али неће успети?

ВЛАДИМИР: Ви хоћете да га се отарасите?

ПОЦО: Он уображава да ћу ја, видећи да је добар носач, доћи у искушење да га убудуће употребљавам за тај посао.

ЕСТРАГОН: Ви га више нећете?

ПОЦО: У ствари, он носи као крмак. То није његов занат.

ВЛАДИМИР: Ви хоћете да га се отарасите?

ПОЦО: Он замишља да ћу се ја, видећи да је неуморан, покајати због своје одлуке. То је његов бедни

рачун. Као да ја оскудевам у физичким радницима! (Сва тројица гледају Ликија.) Атлас, Јупитеров син! И ето. Мислим да сам одговорио на ваше питање. Имате ли још неко?

Вапоризира се.

ВЛАДИМИР: Ви хоћете да га се отарасите?

ПОЦО: Помислите да сам могао ја да будем на његовом месту, а он на моме, да се случај није томе успротивио. Сваком по заслуги.

ВЛАДИМИР: Ви хоћете да га се отарасите?

ПОЦО: Шта кажете?

ВЛАДИМИР: Ви хоћете да га се отарасите?

ПОЦО: Заиста. Али уместо да га отерам, као што сам могао, то јест да га просто циднем ногом у стражњицу, ја сам толико милостив да сам га повео на вашар у Сенсовер, где рачунам да ћу извући за њега неку пару. Стварно, оваква створења човек не може ни да отера. Најбоље би било да их убију.

Лики плаче.

ЕСТРАГОН: Он плаче.

ПОЦО: Матори пси имају више достојанства. (Пружа своју марамицу Естрагону.) Утешите га, пошто га сажаљевате. (Естрагон се колеба.) Узмите! (Естрагон узме марамицу.) Обришите му очи. Онда ће се осећати мање напуштен.

Естрагон се и даље колеба

ВЛАДИМИР: Дај, ја ћу то учинити.

Естрагон неће да му да марамицу. Дечји покрети.

ПОЦО: Пожурите се, јер ће ускоро престати да плаче.

Естрагон приђе Ликију и заузме став као да хоће да му обрише очи. Лики га удари снажно ногом у цеваницу. Естрагон испусти марамицу, устукне, обиђе позорницу ћопајући и урлајући од бола.

ПОЦО: Мараму!

Лики испусти кофер и корпу, дигне марамицу, приђе, преда је Поцоу, одступи, па поново узме кофер и корпу.

ЕСТРАГОН: Гад! Подлац! (Задигне ногавицу.) Осакатио ме.

ПОЦО: Рекао сам вам да он не воли непознате људе.

ВЛАДИМИР (Естрагону): Дај да видим.

Естрагон му показује ногу.

ВЛАДИМИР (Поцоу, љутито): Тече му крв!

ПОЦО: То је добар знак.

ЕСТРАГОН (са уздигнутом повређеном ногом): Нећу више моћи да ходам!

ВЛАДИМИР (нежно): Ја ћу те носити. Ако затреба.

ПОЦО: ~~Сад више не плаче. (Естрагону.) Ви сте га, тако рећи, мало одменили. (Сањалачки.) Са људским сузама је увек исто. Чим један човек почне да плаче, негде на свету други престане. Исто је то и са осмехом. (Смеје се.)~~ Немојте дакле грдити доба у коме живимо, јер ово није несрећније од претходних. Али

немојмо га ни хвалити. Не говоримо више о томе. Истина је да се становништво умножило.

ВЛАДИМИР: Покушај да корачаш.

Естрагон пође ћопајући, застане пред Ликијем и плуне га, па оде и седне онде где је седео при дизању завесе.

ПОЦО: Знате ли од кога сам сазнао све ове лепе истине? (Пауза. Показујући прстом на Ликија.) Од њега!

ВЛАДИМИР (гледајући у небо): Па зар ноћ неће никад доћи?

ПОЦО: Да није њега било, моје мисли и осећања остали би увек ниски, и односили би се само на моје занимање... свеједно које. Знао сам да сам неспособан

за лепоту, за љупкост, за праву истину. И онда сам узео једног кнука.

ВЛАДИМИР (*несвесно, пошто је престао да осматра небо*): Једног кнука?

ПОЦО: Биће ускоро шездесет година откако то траје... (*Рачуна у себи*)... јест, ускоро шездесет. (*Исправи се гордо*.) Не бисте ми дали толико, зар не?

Владимир посматра Ликија

ПОЦО: Поред њега, ја изгледам као младић, зар не? (*Пауза. Ликију.*) Шешир!

Лики спусти корпу, па скине шешир. Бујна бела коса падне му око лица. Он стави шешир под мишку па поново узме корпу.

ПОЦО: Погледајте сад. (*Поцо скине шешир. Све ове личности носе полуцилиндре. Он је потпуно ћелав. Ставља поново шешир на главу.*) Јесте ли видели?

ВЛАДИМИР: Шта је то к н у к?

ПОЦО: Ви нисте сдавде. Јесте ли бар савремени? Некада су људи држали разбриге. Сад држе кнукове. Барем они који могу себи допустити тај луксуз.

ВЛАДИМИР: И ви га сад терате од себе? Једног тако старог, тако верног слугу?

ЕСТРАГОН: Ђубре једно!

Поцо се све више узрујава.

ВЛАДИМИР: Пошто сте му исисали срж, ви га одбацујете као... (*Тражи реч*)... као кору од банане. Признајте. Да...

ПОЦО (*јечећи, хватајући се за главу*): Не могу више... не могу да подносим... оно што он чини... ви немате појма... то је ужасно... он треба да оде... (*Маше рукама*)... полудећу... (*Клоне, са главом загнуреном између мишице*.) Не могу више да издржим... не могу...

Ђутање. Сви гледају у Поцоа. Лики се стресе.

ВЛАДИМИР: Он не може више да издржи.

ЕСТРАГОН: То је ужасно.

ВЛАДИМИР: Он ће полудети.

ЕСТРАГОН: Ово је одвратно.

ВЛАДИМИР (*Ликију*): Како се усуђејете? то је срамно. Тако добар господар! Да га овако мучите! После толико година! Збиља!

ПОЦО (*јецајући*): Некада... био је љубазан... помагао ми је, забављао ме... чинио ме бољим... а сад... сад ме мучки убија...

ЕСТРАГОН (*Владимиру*): Хоће ли да узме другога уместо њега?

ВЛАДИМИР: Како?

ЕСТРАГОН: Нисам разумео да ли хоће да узме другога уместо њега, или после њега неће ни узимати другога.

ВЛАДИМИР: Не верујем.

ЕСТРАГОН: Шта кажеш?

ВЛАДИМИР: Не знам.

ЕСТРАГОН: Треба га питати.

ПОЦО (*умирен*): Господо, ја не знам шта се ово са мном догодило. Молим вас да ме извините. Заборавите све то. (*Прибирајући се све више*.) Не сећам се добро шта сам рекао, али можете бити уверени да у свему томе није било ни речи истине. (*Испрси се па се лупи по грудима*.) Личим ли ја на човека кога неко може да мучи? Реците! (*Тражи по џеповима*.) Шта ли сам урадио са својом лулом?

ВЛАДИМИР: Красна вечерња забава!

ЕСТРАГОН: Незабравна.

ВЛАДИМИР: И још није завршена.

ЕСТРАГОН: Рекло би се да није.

ВЛАДИМИР: Тек је отпочела.

ЕСТРАГОН: Страшно!

ВЛАДИМИР: Помислио би човек да је у позоришту.

ЕСТРАГОН: У циркусу!

ВЛАДИМИР: У варијетеу.

ЕСТРАГОН: У циркусу.

ПОЦО: Али, куд ли сам део своју лушу?

ЕСТРАГОН: Ала гњави! Изгубио своју цуцлу!

Смеје се грохотом.

ВЛАДИМИР: Вратићу се.

Полази ка кулиси.

ЕСТРАГОН: На крају ходника, лево.

ВЛАДИМИР: Пази да ми неко не заузме место.

Излази.

ПОЦО: Изгубио сам свој чибук!

ЕСТРАГОН (*превијајући се од смеха*): Јој, ала је смешан!

ПОЦО (*дижући главу*): Да нисте случајно видели... (*Примети да нема Владимира Ожалошћено.*) Ох! Он је отишао!... А није ми ни збогом рекао! То није лепо? Требало је да га задржите.

ЕСТРАГОН: Доћи ће он опет.

ПОЦО: Збиља! Хвала богу!

ЕСТРАГОН: Ходите овамо.

ПОЦО: Зашто?

ЕСТРАГОН: Видећете.

ПОЦО: Ви хоћете да ја устанем?

ЕСТРАГОН: Ходите... ходите... брзо.

Поцо устаје и пође ка Естрагону.

ЕСТРАГОН: Погледајте. Онанише!

ПОЦО: О! Ко би то рекао!

ЕСТРАГОН: Свршено је.

Владимир се враћа, натмурен, гурне Ли-кија, обори столицу ударцем ноге, иде тамо-амо узрујано.

ПОЦО: Није задовољан?

ЕСТРАГОН: Пропустио си да видиш најлепше сцене. Штета!

Владимир застане, усправи столицу, па настави да се шета, мало мирније.

ПОЦО: Он се примирује. (*Погледа унаоколо*). Уосталом, осећам како се све смирује. Дубок мир спушта се на земљу. Слушајте! (*Дигне руку*.) Пан спава.

ВЛАДИМИР (*застане*): Зар се никад неће смркнути?

Сва тројица гледају у небо.

ПОЦО: Изгледа да баш не марите много да пођете пре него што се смркне?

ЕСТРАГОН: Како да кажем... Знате...

ПОЦО: Па то је сасвим природно, то је сасвим природно. И ја бих, кад бих био на вашем месту, и кад бих имао састанак са неким Годеном... Гоеом... Годоом... ви већ знате на кога мислим, ја бих чекао да се сасвим смркне! Пре него што бих кренуо. (*Гледа у столицу*.) Баш бих волео опет да седнем, али не знам како ћу.

ЕСТРАГОН: Могу ли вам помоћи?

ПОЦО: Можда, ако бисте ми понудили.

ЕСТРАГОН: Шта?

ПОЦО: Ако бисте ми понудили да опет седнем.

ЕСТРАГОН: Зар би вам то помогло?

ПОЦО: Чини ми се.

ЕСТРАГОН: Онда, хајде. Седните поново, господине, молим вас.

ПОЦО: Не, не, није потребно. (*Пауза Шапатом.*) Наваљујте.

ЕСТРАГОН: Али, забога, немојте тако стојати. На-зепшћете.

ПОЦО: Мислите?

ЕСТРАГОН: Па то је сасвим сигурно.

ПОЦО: Ви сте зацело у праву. (*Седа поново.*) Хвала, драги мој. Ево, опет сам се угодно сместио. (*Гледа у свој часовник.*) Али, време је да вас напустим, ако нећу да задоцним.

ВЛАДИМИР: Време се зауставило.

ПОЦО (*стављајући часовник на уво*): Не верујте у то, господине, не верујте у то. (*Враћа часовник у џеп.*) Све друго, само не то.

ЕСТРАГОН (*Поцоу*): Њему је данас све црно пред очима.

ПОЦО: Осим неба. (*Смеје се, задовољан због ове досетке.*) Имајте стрпљења, и то ће доћи. Али ја видим у чему је ствар: ви нисте одавде, па још не знате какав је сумрак код нас. Хоћете ли да вам кажем? (*Ћутање. Естрагон и Владимир опет су почели да загледају: Естрагон своју ципелу, а Владимир свој шешир. Ликијев шешир падне а он то и не примети.*) Хоћу да вас задовољим. (*Вапоризира се.*) Мало пажње, молим вас.

Естрагон и Владимир настављају загледање, а Лики дрема.

ПОЦО (*Пукне бичем, али пуцањ је врло слаб.*): Шта је то са овим бичем?

Устане и пукне бичем снажније, најзад успешније. Лики се тргне. Естрагонова ципела и Владимиров шешир испадну из руку.

ПОЦО (*баци бич*): Овај бич не вреди више ништа. (*Посматра своје слушаоце.*) Шта сам оно хтео да кажем?

ВЛАДИМИР: Хајдемо одавде.

ЕСТРАГОН: Али немојте тако стојати. Добићете кијавицу.

ПОЦО: То је истина. (*Седа поново. Естрагону.*) Како се ви зовете?

ЕСТРАГОН (*као из пушке*): Катул...

ПОЦО (*који није слушао*): Ах! Да, ноћ. (*Дигне главу.*) Али будите мало пажљивији, иначе нећемо никад ништа постићи. (*Гледа у небо.*) Погледајте! (*Сви гледају у небо. Изузев Ликија, који је опет задремао. Приметивши то, Поцо повуче конопац.*) Хоћеш ли гледати у небо, свињо! (*Лики затура главу назад.*) Добро, сад је доста. (*Они оборе главе.*) Шта је ту толико необично на овоме небу? Оно је бледо и светло, као ма које небо у овом часу. На овој земљописној

ширини. Кад је лепо време. (*Глас му постаје певушав.*) Пре једног сата. (*Гледа у часовник, па прозаичним гласом.*) Отприлике. (*Поново лирским тоном.*) Пошто нас је обасипало од... (*Премишља, па спуштеним гласом.*) рецимо, десет сати пре подне... (*Дигнувши глас.*) истом јачином читавим бујицама црвене и беле светлости, почело је да губи свој сјај, да бледи, све више, све више, све док (*Драматична пауза, широк водораван покрет обема рукама које се удаљују једна од друге.*)... и ето ти, свршено је, оно се више не креће! (*Ћутање.*) Али... (*Дигне руку као да опомиње.*) али, из тога вела благодати и мира (*Дигне очи к небу, остали чине исто, изузев Ликија.*) ноћ јури трком (*Глас му подрхтава све више.*) и доћи ће да се баци на нас. (*Пукне прстима.*) Фик! Овако (*Надахнуће га напушта.*), и то баш онда кад се томе најмање надамо. (*Ћутање. Суморним гласом.*) Тако то иде на овој курвинској земљи.

Дуго ћутање.

ЕСТРАГОН: Ето, сад смо упозорени.

ВЛАДИМИР: Можемо стрпљиво чекати.

ЕСТРАГОН: Сад знамо на чему смо.

ВЛАДИМИР: Не морамо више бринути.

ЕСТРАГОН: Треба само да чекамо.

ВЛАДИМИР: На то смо већ навикли.

Дигне свој шешир са земље, загледа унутра, тресе га, па га стави на главу.

ПОЦО: Но, шта мислите, какав сам био?

Естрагон и Владимир гледају се не разумејући.

ПОЦО: Врло добар? Осредњи? Један добар? Сасвим обичан? Заиста рђав?

ВЛАДИМИР (*први схвати*): О! Врло добар, сасвим добар.

ПОЦО (*Естрагону*): А ви, господине?

ЕСТРАГОН (*са енглеским нагласком*): О! Варло, варло, варло добро.

ПОЦО (*полетно*): Хвала вам, господо! Мени је толико потребно да ме неко охрабри. (*Размишља*) При крају сам био мало слабији... Нисте то запазили?

ВЛАДИМИР: О! Можда сасвим, сасвим мало.

ЕСТРАГОН: Ја сам мислио да је то било намерно.

ПОЦО: Памћење ми није сасвим како треба.

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Ето, нема никаквих догађаја.

ПОЦО (*ожалостићен*): Досадно вам је?

ЕСТРАГОН: Тако нешто.

ПОЦО (*Владимиру*): А вама, господине?

ВЛАДИМИР: Није много занимљиво.

Ћутање.

ПОЦО (*се бори у мислима*): Господо, ви сте били... (*Тражи реч*)... пристојни према мени.

ЕСТРАГОН: Та, не!

ВЛАДИМИР: Којешта!

ПОЦО: Јесте, јесте, били сте како треба. Тако, да се ја питам... Шта ли бих ја, са своје стране, могао учинити за ове честите људе којима је досадно?

ЕСТРАГОН: Чак би и један златник био добродошао.

ВЛАДИМИР: Ми нисмо просјаци.

ПОЦО: Шта бих могао учинити, питам се ја, да им време изгледа мање дуго! Дао сам им кости, говорио сам им о овом и оном, објаснио сам им сумрак, то је несумњиво. И још много штошта. Али, да ли је то довољно, то је оно што ме мучи, да ли је то довољно?

ЕСТРАГОН: Чак и пет франака.

ВЛАДИМИР: Ћути.

ЕСТРАГОН: Ево почео сам да ћутим.

ПОЦО: Је ли то довољно? Без сумње. Али, ја сам дарезљив. То ми је нарав. Данас. Утолико горе за мене. (*Повуче конопац. Лики га погледа.*) Јер ћу патити, то је несумњиво. (*Не устајући сагне се и поново узме бич.*) Шта више волите? Да игра, да пева, да рецитује, да мисли, да...

ЕСТРАГОН: А ко?

ПОЦО: Ко? Зар вас двојица умете да мислите?

ВЛАДИМИР: А он мисли?

ПОЦО: Савршено. И то гласно. Он је некада мислио чак врло лепо, те сам га могао слушати сатима. А сад... (*Уздрхти.*) Али, свеједно. Значи, ви желите да нам он мисли о нечему?

ЕСТРАГОН: Ја бих више волео да игра; то би било веселије.

ПОЦО: Можда и не би.

ЕСТРАГОН: Зар не, Диди, да би то било веселије? ✓

ВЛАДИМИР: Ја бих више волео да га чујем како мисли.

ЕСТРАГОН: Можда би могао најпре да игра, па после да мисли? Ако то не би био претеран захтев.

ВЛАДИМИР (*Поцоу*): Да ли може тако?

ПОЦО: Па разуме се, ништа лакше. То је, уосталом, и природан ред.

Кратак смех.

ВЛАДИМИР: Онда, нека игра.

Ћутање.

ПОЦО (*Ликију*): Чујеш ли ти?

ЕСТРАГОН: Зар не одбије никад?

ПОЦО: Објаснићу вам то мало после. (*Ликију.*) Играј, гаде!

Лики спушта кофер и корпу, приђе рампи, па се окрене ка Поцоу. Естрагон устане да види боље. Лики игра па престане.

ЕСТРАГОН: Је ли то све?

ПОЦО: Још!

Лики понови исте покрете, па престане.

ЕСТРАГОН: Чудно ми чудо, прљавко! (*Подражава Ликијеве покрете.*) И ја то умем. (*Подражава, па умало да падне.*) Ако бих мало вежбао.

ВЛАДИМИР: Уморан је.

ПОЦО: Некад је он играо фарандолу, алмеју, бранлу, жигу, фанданго, па чак и хорнпајну. Тада је скакао. А сад игра само ову игру. Знате ли како он њу зове?

ЕСТРАГОН: Смрт фењерције.

ВЛАДИМИР: Рак стараца.

ПОЦО: Игра у мрежи. Он замишља да је запетљан у мрежи.

ВЛАДИМИР (*увијајући се као естета*): Има ту нечега...

Лици се спрема да се врати пртљагу.

ПОЦО (*као да виче на коња*): Ћи, хој!

ЕСТРАГОН: Зар он никад не одбија?

ПОЦО: Објаснићу вам то. (*Тражи по џеповима*) Причекајте. (*Тражи и даље*) Куд ли сам део пркалицу? (*Тражи још*) Види молим те! (*Диже главу. Лице му је пренеражено. Гласом као да издише*) Изгубио сам свој вапоризатор.

ЕСТРАГОН (*гласом као да издише*): Моје лево плуће је вло слабо. (*Кашље изнемогло. Затим громким гласом*) Али ми је десно плуће у одличном стању.

ПОЦО (*обичним гласом*): Свједно, могу и без њега. Шта сам оно хтео да кажем. (*Размишља*) Причекајте! (*Размишља*) Их, до ђавола! (*Диже главу*) Помозите ми!

ЕСТРАГОН: Ја баш о томе мислим.

ВЛАДИМИР: И ја.

ПОЦО: Чекајте!

Сва тројица истовремено скину шешире, принесу руку челу, концентришу мисли намрштена лица. Дуго ћутање.

ЕСТРАГОН (*победнички*): Ту смо!

ВЛАДИМИР: Досетио се.

ПОЦО (*нестрпљиво*): Но, дакле?

ЕСТРАГОН: Зашто не спусти пртљаг?

ВЛАДИМИР: Та, не.

ПОЦО: Јесте ли сигурни да је то?

ВЛАДИМИР: Па, забога, то сте нам већ казали!

ПОЦО: Зар сам вам већ казао?

ВЛАДИМИР: Уосталом, он га је спустио.

ЕСТРАГОН (*Погледа ка Лицију*): Па шта је с тим?

ВЛАДИМИР: Пошто је спустио пртљаг, није могућно да смо питали зашто га не спусти.

ПОЦО: Снажне логике!

ЕСТРАГОН: А зашто га је спустио?

ПОЦО: Збиља, зашто?

ВЛАДИМИР: Да би играо.

ЕСТРАГОН: То је истина.

ПОЦО (*дижући руку*): Чекајте! Не говорите ништа! Сетио сам се. (*Поново ставља шешир на главу*) Сад знам.

Естрагон и Владимир поново стављају шешире.

ВЛАДИМИР: Досетио се.

ПОЦО: Ево како то иде.

ЕСТРАГОН: О чему је реч?

ПОЦО: Видећете. Али је тешко да се каже.

ВЛАДИМИР: Онда, немојте казати.

ПОЦО: О! Не брините ништа, изићи ћу ја с тим на крај. Али хтео бих да кажем укратко, јер је већ доцкан. А како може човек да каже укратко, и да буде јасан, питам ја вас. Пустите ме да размислим.

ЕСТРАГОН: Говорите ви само надугачко, онда ће бити мање дугачко.

ПОЦО (*пошто је размислио*): Ићи ће. Видите, ту вам је или... или...

ЕСТРАГОН: Као у бунилу.

ПОЦО: Или ја од њега тражим нешто, да игра, да пева, да мисли...

ВЛАДИМИР: Добро, добро, разумели смо.

ПОЦО: Или не тражим ништа. Ето. Не прекидајте ме. Претпоставимо да му затражим да... игра, на пример. Шта ће се онда догодити?

ЕСТРАГОН: Почеће да звижди.

ПОЦО (*увређено*): Нећу више ништа да кажем.

ВЛАДИМИР: Молим вас, наставите.

ПОЦО: Прекидате ме сваки час.

ВЛАДИМИР: Наставите, наставите, то је страшно занимљиво.

ПОЦО: Наваљујте мало.

ЕСТРАГОН (*склапајући руке*): Преклињем вас, господине, наставите своје излагање.

ПОЦО: Где сам оно стао?

ВЛАДИМИР: Ви тражите од њега да игра.

ЕСТРАГОН: Да пева.

ПОЦО: Тако је, ја затражим од њега да пева. Шта се онда догађа? Он или пева, као што сам тражио, или пак, уместо да пева, као што сам тражио, почне да игра, или да мисли, или да...

ВЛАДИМИР: То је јасно, то је јасно, терајте даље.

ЕСТРАГОН: Доста!

ВЛАДИМИР: Па ипак, он вечерас ради све што му кажете.

ПОЦО: То је зато да би ме умилостивио, да га не бих отпустио.

ЕСТРАГОН: Све су то измишљотине.

ВЛАДИМИР: Е, ко зна?

ЕСТРАГОН: Мало после ће нам рећи да у свему томе нема ни речи истине.

ВЛАДИМИР (*Поцоу*): Ви се не буните?

ПОЦО: Уморан сам.

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Ништа се не догађа, нико не долази, нико не одлази, то је ужасно.

ВЛАДИМИР (*Поцоу*): Реците му да мисли.

ПОЦО: Дајте му његов шешир.

ВЛАДИМИР: Шешир?

ПОЦО: Он не може да мисли без шешира.

ВЛАДИМИР (*Естрагону*): Дај му шешир.

ЕСТРАГОН: Ја да му дам! Зар после оног ударца? Никада!

ВЛАДИМИР: Ја ћу му га дати.

Не миче се.

ЕСТРАГОН: Нека га сам узме.

ПОЦО: Боље је да му га ви дате.

ВЛАДИМИР: Ја ћу му га дати.

Узме шешир и пружа га Ликију испружајући руку што даље. Лики се не миче.

ПОЦО: Треба да му га ставите на главу.

ЕСТРАГОН (*Поцоу*): Реците му да га узме.

ПОЦО: Боље да му га ви ставите.

ВЛАДИМИР: Ја ћу му га ставити.

Обиђе обазриво Ликија, приђе му полако с леђа, стави му шешир на главу, па се нагло одмакне. Лики се не миче. Ћутање.

ЕСТРАГОН: Шта сад чека?

ПОЦО: Одмакните се. (*Естрагон и Владимир се одмакну од Ликија. Поцо повуче понопац. Лики га погледа.*) Мисли, свињо! (*Пауза, Лики почне да игра.*) Стани! (*Лики престане.*) Приђи! (*Лики пође ка Поцоу.*) Ту! (*Лики застане.*) Мисли!

Пауза.

ЛИКИ: С друге стране, што се тиче...

ПОЦО: Стани! (*Лики ућути.*) Одступи! (*Лики пође натрашке.*) Ту... (*Лики застане.*) Ћи, ха! (*Лики се окреће ка публици.*) Мисли, свињо!

ЛИКИ (*говори монотонно*): Узевши у обзир постојање као што произлази из недавних јавних радова Поенсона и Ватмана једног личног бога кваккваква са белом брадом кваква изван времена пространства који са висине своје божанске апатије своје божанске атамбије, своје божанске афазиије нас воли са малим изузецима не зна се зашто, или ће доћи и пасти попут божанствене Миранде са онима који су не зна се зашто али има се времена, у болу у ватрама чије ватре пламенови само ако то потраје још мало и ко би могао да посумња у то упалиће напослетку греде а то ће рећи уздићи ће пакао у облаке тако плане с времена на време још и данас... (*Естрагон и Владимир слушају са напрегнутом пажњом. Поцо је утучен и одвратно*

му је)... и мирне тако мирне у миру који мада је повремен ипак је добродошао али не прејудицирајмо а с обзиром с друге стране да после недовршених истраживања али при свем том награђених од Акакакадемије за Антрополопаметрију у Берну у Бреси, Тетија и Конрада утврђено је без друге могућности погрешака осим које су саставни део људске рачунице да после недовршених истраживања Тетија и Конрада... (*Естрагон и Владимир почињу да мрмљају негодујући. Поцо је на све већим мукама*)... утврђено је без друге могућности погрешака осим оних које су саставни део људске рачунице да после недовршених истраживања Тетија и Конрада утврђено је тврђено тврђено ово што следује следује, следује а то ће рећи али не прејудицирајмо не зна се зашто, после радова Поенсона и Ватмана произлази тако јасно тако јасно да у циљу обимних радова Фартова и Белшера недовршених недовршених не зна се зашто Тетија и Конрада недовршених недовршених произлази да човек насупрот супротном мишљењу да човек у Бреси од Тетија и Конрада да човек најзад укратко да човек укратко најзад и поред напретка у исхрани и избацивању фекалија је у стању мршављења и истовремено упоредо с тим не зна се зашто и поред свег брзог развоја физичке културе упражњавања спортова као као као што су тенис фудбал трчање и пешице и на бициклу пливање јахање авијација будалација тенис гњаваација, клизање и по леду и по асфалту тенис авијација спортови спортови зимски летњи јесењи, јесењи и тенис на трави на чамовини и на земљи авијација тенис хокеј на копну на мору и у ваздуху пеницилин и сурогати укратко да наставимо истовремено упоредно смањујући не зна се зашто и поред тениса да наставимо авијација голф... (*Естрагон и Владимир се смирују и поново слушају. Поцо се све више узрујава и стење*)... колико са девет толико и са осамнаест рупа тенис на леду укратко не зна се зашто, у Сени-и-Оази Сени-и-Марни Марни-и-Оази а то ће рећи истовремено упоредо с тим не зна се зашто да мршава сужава да наставимо Оаза-Марна, укратко чист губитак

по акову од Болтерове смрти износи два прста сто грама по акову отприлике просечно приближно у округлим цифрама тачне мере без даре у Нормандији не зна се зашто укратко најзад нема значаја чињенице су ту а узевши у обзир, с друге стране што је још важније, да произлази што је још важније да у светлости светлости истраживања која су у току Штајнвега и Петермана произлази оно што је још важније да произлази оно што је још важније у светлости светлости напуштених експеримената Штајнвега и Петермана да у пољу у планини и на обалама мора и река и воде и ватре ваздух је исти и земља а то ће рећи ваздух и земља за време јаких мразева ваздух и земља створени за велике стене на жалост у седмом своје раздобљу етар, земља море за стене за време великих мразева...

Владимир и Естрагон узвикују. Поцо нагло устане, повуче конопац. Сви вичу. Лики вуче конопац, посрне, урла. Сви се баце на Ликија

ЛИКИ (*се копрца и урличе свој текст*): ...ваздух и земља створени за велике стене на жалост у седмом своје раздобљу етар, земља море за стене за време великих мразева великих мразева на мору и на копну и у ваздуху јевтино да наставимо не зна се зашто и поред тениса чињенице су ту не зна се зашто да наставимо у следећем укратко најзад на жалост у следећем за стене што је несумњиво да наставимо али не прејудицирајмо да наставимо глава истовремено паралелно не зна се зашто и поред тениса у следећем брада пламенови плач стене тако плаве тако мирне на жалост глава, глава глава глава у Нормандији и поред тениса напуштени обимни радови недовршени још важније стене укратко да наставимо на жалост на жалост напуштени недовршени глава глава у Нормандији и поред тениса глава на жалост стене Конрад Конрад. (*Гужва. Лики још неколико пута дрекне.*) Тенис!... Стене... тако мирни!... Конрад!... Недовршени!...

ПОЦО: Његов шешир!...

Владимир дограби Ликијев шешир. Лики ућути и падне на земљу. Дуго ћутање. Победници тешко дишу.

ЕСТРАГОН: Освећен сам.

Владимир посматра Ликијев шешир, завирује у њега.

ПОЦО: Дајте ми то! *(Истргне Владимиру шешир из руку. Баци га на земљу па скочи на шешир.)* Сад више неће мислити!...

ВЛАДИМИР: Али, да ли ће моћи да нађе правац при кретању?

ПОЦО: Ја ћу му давати правац. *(Ногама удара Ликија.)* Устај, свињо!

ЕСТРАГОН: Можда је мртав.

ВЛАДИМИР: Убићете га.

ПОЦО: Устај, мрцино! *(Вуче конопац. Лики мало скикне. Естрагону и Владимиру.)* Помозите ми.

ВЛАДИМИР: Али како?

ПОЦО: Подигните га.

Естрагон и Владимир усправе Ликија, придржавају га мало, па га пусте. Лики поново падне на земљу.

ЕСТРАГОН: Он то ради намерно.

ПОЦО: Треба да га придржавате. Хајде, хајде, дигните га.

ЕСТРАГОН: Мени је већ то досадно.

ВЛАДИМИР: Хајде, покушајмо још једанпут.

ЕСТРАГОН: За шта нас он сматра?

ВЛАДИМИР: Хајде, држи.

Усправе Ликија па га придржавају.

ПОЦО: Не пуштајте га! *(Естрагон и Владимир посрћу.)* Не мичите се. *(Поцо овде узме кофер и корпу па их принесе Ликију.)* Држите га добро! *(Стави кофер Ликију у руку, али га он одмах испусти.)* Не пуштајте га! *(Почиње изнова. Мало-помало, при додиру кофе-*

ра, Лики долази к себи и његови прсти најзад стегну дршку кофера.) Држите га још! *(Ради исто то и са корпом.)* Ето, сад га можете пустити. *(Естрагон и Владимир се одмакну од њега, Ликија, који се заклати, посрне, повија се, али остаје на ногама, са кофером и корпом у руци. Поцо одступи, па пукне бичем. Лики пође напред.)* Назад! *(Лики пође натрашке.)* Окрените се! Добро је, може да иде. *(Окрећући се ка Естрагону и Владимиру.)* Добро је, може да иде. Хвала вам, господо, и допустите ми да вам... *(Тражи по цеповима.)*... да вам пожелим... *(Тражи и даље.)*... да вам пожелим... *(Тражи даље.)* ... али где ли сам то део свој часовник? *(Тражи га по цеповима.)* Види молим те! *(Дигне главу. Лице му је унезверено.)* Сат са дуплим поклопцем, господо, и са секундарком. Поклон од мога тате. *(Тражи.)* Можда ми је испао. *(Тражи га по земљи, а исто тако траже Владимир и Естрагон. Поцо преврне ногом остатке Ликијевог шешира.)* Ко би то рекао?

ВЛАДИМИР: Можда вам је у цепу од појаса.

ПОЦО: Чекајте! *(Пресамити се, приближи главу своме трбуху па ослушкује.)* Не чујем ништа! *(Даје им знак да приђу.)* Ходите да видите.

Естрагон и Владимир приђу, нагну се ка његовом трбуху. Ћутање.

ПОЦО: Мислим да би се морало чути куцање.

ВЛАДИМИР: Тишина!

Сви ослушкују напрегнуто.

ЕСТРАГОН: Ја чујем нешто.

ПОЦО: Где?

ВЛАДИМИР: То је срце.

ПОЦО *(разочарано)*: До ђавола!

ВЛАДИМИР: Тишина!

Сви ослушкују.

ЕСТРАГОН: Можда је престало да ради.

Сви се усправљају.

ПОЦО: Који од вас толико заудара?
 ЕСТРАГОН: Њему смрде уста, а мени ноге.
 ПОЦО: Одлазим од вас.
 ЕСТРАГОН: Ваш сат са дуплим поклопцем?
 ПОЦО: Вероватно сам га оставио у замку.
 ЕСТРАГОН: Онда збогом.
 ПОЦО: Збогом.
 ВЛАДИМИР: Збогом?
 ЕСТРАГОН: Збогом!

Ђутање. Нико се не миче.

ВЛАДИМИР: Збогом!
 ПОЦО: Збогом.
 ЕСТРАГОН: Збогом.
 ПОЦО: И хвала.
 ВЛАДИМИР: Хвала вама.
 ПОЦО: Нема на чему.
 ЕСТРАГОН: Та, има.
 ПОЦО: Та, нема!
 ВЛАДИМИР: Та, има.
 ЕСТРАГОН: Та, нема.

Ђутање.

ПОЦО: Не могу никако... (Двоуми се)... да пођем.
 ЕСТРАГОН: Такав је живот.

Поцо се окрене, удаљује се од Ликија идући ка кулиси и пропуштајући конопац кроз шаку уколико се удаљује.

ВЛАДИМИР: Па ви идете у супротном правцу.
 ПОЦО: Потребан ми је залет. (Кад стигне на крај конопца, а то ће рећи иза кулисе, застане, окрене се и виче.) Склоните се!

Естрагон и Владимир се повуку у дно позорнице па гледају ка Поцоу. Пуцањ бича.

ПОЦО: Напред!

Лики се не миче.

ЕСТРАГОН: Напред!
 ВЛАДИМИР: Напред!

Пуцањ бича. Лики крене с места.

ПОЦО: Брже!

Излази иза кулисе, прелази позорницу идући за Ликијем. Естрагон и Владимир скину шешир и машу руком. Лики изиђе.

ПОЦО (Трза конопац и пуца бичем.) Брже! Брже!

У тренутку кад треба да и Поцо ишчезне, он застане и окрене се. Конопац се затегне. Чује се како Лики пада.

ПОЦО: Моју столицу!

Владимир оде да узме столицу и даје је Поцоу.

ПОЦО (је баци према Ликију): Збогом!
 ЕСТРАГОН И ВЛАДИМИР (машући руком):
 Збогом! Збогом!
 ПОЦО: Устај, свињо! (Чује се како се Лики диже.)
 Напред. (Поцо одлази. Пуцањ бича.) Напред! Збогом!
 Брже! Свињо! Ђи, ха! Збогом!

Тишина.

ВЛАДИМИР: Овако нам је време брже прошло.
 ЕСТРАГОН: Прошло би оно и без тога.
 ВЛАДИМИР: Да. Али спорије.

Пауза.

ЕСТРАГОН: Шта ћемо сад да радимо?
 ВЛАДИМИР: Не знам.
 ЕСТРАГОН: Хајдемо одавде.
 ВЛАДИМИР: Не можемо.
 ЕСТРАГОН: Зашто?
 ВЛАДИМИР: Чекамо Годоа.

ЕСТРАГОН: То је истина.

Пауза

ВЛАДИМИР: Много су се променили.

ЕСТРАГОН: Ко?

ВЛАДИМИР: Ова двојица.

ЕСТРАГОН: Ех, јест! Хајде сад мало да причамо.

ВЛАДИМИР: Зар се нису много променили?

ЕСТРАГОН: Вероватно. Једино нама то никако не полази за руком.

ВЛАДИМИР: Шта, вероватно! Па то је очигледно. Зар их ниси видео?

ЕСТРАГОН: Па јесам. Али ја их не познајем.

ВЛАДИМИР: Како да не, познајеш ти њих.

ЕСТРАГОН: Та, не.

ВЛАДИМИР: Кажем ти да их познајемо. Ти све заборављаш. Осим ако то нису они исти.

ЕСТРАГОН: Доказ је то, што нас нису познали.

ВЛАДИМИР: То не значи ништа. И ја сам се правио да их не познајем. А осим тога, нас никад нико не може да позна.

ЕСТРАГОН: Доста. Гавно је да... Ајао!

ВЛАДИМИР (*се не миче*): Осим ако то нису они исти.

ЕСТРАГОН: Диди! Сад и друга нога!

Пође ћопкајући ка месту где је седео при дизању завесе.

ГЛАС (*иза кулисе*): Господине!

Естрагон застане. Обојица гледају у правцу откуда долази глас.

ЕСТРАГОН: Ето ти сад опет.

ВЛАДИМИР: Ходи овамо, драго дете.

Један дечко улази бојажљиво. Застане.

ДЕЧКО: Господин Алберт?

ВЛАДИМИР: Ја сам.

ЕСТРАГОН: Шта хоћеш?

ВЛАДИМИР: Приђи ближе.

Дечко се не миче.

ЕСТРАГОН (*јаким гласом*): Приђи, кад ти се каже.

Дечко прилази бојажљиво, па застане.

ВЛАДИМИР: Шта има ново?

ДЕЧКО: То је од господина Годоа...

Ућути.

ВЛАДИМИР: Па дабогме. Приђи ближе.

Дечко се не миче.

ЕСТРАГОН (*јаким гласом*): Приђи, кад ти се каже.

Дечко прилази бојажљиво, па застане.

ЕСТРАГОН: Зашто долазиш тако доцкан?

ВЛАДИМИР: Доносиш неку поруку од господина Годоа?

ДЕЧКО: Да, господине.

ВЛАДИМИР: Па добро, кажи је.

ЕСТРАГОН: Зашто долазиш тако доцкан?

Дечко гледа час у једног, час у другог, не знајући коме да одговори.

ВЛАДИМИР (*Естрагону*): Остави га на миру!

ЕСТРАГОН (*Владимиру*): Иди до ђавола. (*Прилазећи Дечку.*) Зар не знаш колико је сати?

ДЕЧКО (*узмичући*): Нисам ја крив, господине.

ЕСТРАГОН: Онда сам можда ја?

ДЕЧКО: Бојао сам се, господине.

ЕСТРАГОН: Кога си се бојао? Нас? Одговарај!

ВЛАДИМИР: Сад знам у чему је ствар. Уплашио си се од оне двојице.

ЕСТРАГОН: Колико има времена откако си стигао овамо?

ДЕЧКО: Малочас, господине.

ВЛАДИМИР: Уплашио си се од бича?

ДЕЧКО: Да, господине!

ВЛАДИМИР: Од вике?

ДЕЧКО: Да, господине.

ВЛАДИМИР: Од она два господина?

ДЕЧКО: Да, господине.

ВЛАДИМИР: Познајеш ли их?

ДЕЧКО: Не, господине.

ВЛАДИМИР: Ти си одавде?

ДЕЧКО: Да, господине.

ЕСТРАГОН: Све су то лагарије! (*Ухвати Дечка за мишицу, па га протресе.*) Реци нам истину!

ДЕЧКО (*дршћући*): Па то је истина, господине.

ВЛАДИМИР: Та, остави га већ једном на миру! Шта ти је?

Естрагон пусти Дечка, пође натрашке, па покрије лице шакама. Владимир и Дечко гледају у њега. Естрагон открије лице, које је згрчено од бола.

ВЛАДИМИР: Шта ти је?

ЕСТРАГОН: Несрећан сам.

ВЛАДИМИР: Без шале? Откад то?

ЕСТРАГОН: Био сам заборавио.

ВЛАДИМИР: Наше памћење воли да се понекад прошегачи мало с нама.

Естрагон поуми да говори, али се предомисли, па отиде ћопајући да седне и почне да скида ципелу.

ВЛАДИМИР (*Дечку*): Но, дакле?

ДЕЧКО: Господин Годо...

ВЛАДИМИР (*прекидајући га*): Чини ми се да сам те већ једном видео, зар не?

ДЕЧКО: Не знам, господине.

ВЛАДИМИР: Не познајеш ме?

ДЕЧКО: Не, господине.

ВЛАДИМИР: Ниси долазио јуче?

ДЕЧКО: Нисам, господине.

ВЛАДИМИР: Сад си први пут дошао?

ДЕЧКО: Да, господине!

Ћутање.

ВЛАДИМИР: То ти само тако кажеш. Но, дакле, говори даље.

ДЕЧКО (*једним махом*): Господин Годо ми је казао да вам кажем да неће доћи вечерас него сутра увече сигурно.

ВЛАДИМИР: И то је све?

ДЕЧКО: Да, господине!

ВЛАДИМИР: Ти служиш код господина Годоа?

ДЕЧКО: Да, господине.

ВЛАДИМИР: А шта радиш?

ДЕЧКО: Чувам козе, господине.

ВЛАДИМИР: Је ли добар према теби?

ДЕЧКО: Јесте, господине.

ВЛАДИМИР: Не туче те?

ДЕЧКО: Не, господине, мене не туче.

ВЛАДИМИР: А кога туче?

ДЕЧКО: Туче мога брата.

ВЛАДИМИР: Гле! Ти имаш брата?

ДЕЧКО: Да, господине!

ВЛАДИМИР: Шта он ради?

ДЕЧКО: Чува овце.

ВЛАДИМИР: А зашто тебе не туче?

ДЕЧКО: Не знам, господине.

ВЛАДИМИР: Мора бити да те воли?

ДЕЧКО: Не знам, господине.

ВЛАДИМИР: Даје ли ти довољно да једеш?

Дечко се устеже.

ВЛАДИМИР: Даје ли ти добру храну?

ДЕЧКО: Доста добру, господине!

ВЛАДИМИР: Јеси ли несрећан?

Дечко се устеже.

ВЛАДИМИР: Чујеш ли?

ДЕЧКО: Да, господине?
 ВЛАДИМИР: Па, дакле?
 ДЕЧКО: Не знам, господине.
 ВЛАДИМИР: Не знаш да ли си несрећан или не?
 ДЕЧКО: Не знам, господине.
 ВЛАДИМИР: То је исто као и ја. Где спаваш?
 ДЕЧКО: На тавану.
 ВЛАДИМИР: Са својим братом?
 ДЕЧКО: Да, господине.
 ВЛАДИМИР: У сену?
 ДЕЧКО: Да, господине.
 ВЛАДИМИР: Добро, иди.

Пауза

ДЕЧКО: Шта треба да кажем господину Годоу, господине?
 ВЛАДИМИР: Кажи му... (*Размишља.*) Кажи му да си нас видео. Ти си нас заиста видео. Зар не?
 ДЕЧКО: Јесам господине.

Дечко иде натрашке, оклева, окрене се, па одјури. Светлост почне нагло да слаби. За час се смрачи. Месец се појављује у позадини, пење се у небо, па застане, обасипајући позорницу сребрнастом светлошћу.

ВЛАДИМИР: Најзад!

Естрагон устане и иде ка Владимиру држећи обе ципеле у руци. Спусти их близу рампе, усправи се и посматра месец.

ВЛАДИМИР: Шта то радиш?
 ЕСТРАГОН: Исто што и ти, гледам у месец.
 ВЛАДИМИР: Хоћу да кажем, са својим ципелама?
 ЕСТРАГОН: Остављам их овде. Доћи ће неко други, исто тако... као и ја, али са мањим стопалима, и оне ће га усрећити.
 ВЛАДИМИР: Али, ти не можеш да идеш бос.
 ЕСТРАГОН: И Исус је ишао бос.

ВЛАДИМИР: Исус! Шта ти паде на памет! Не мислиш ваљда да се поредиш са њим?
 ЕСТРАГОН: Читавог свог живота поредио сам се с њим?
 ВЛАДИМИР: Али онамо је било топло! Било је пријатно!
 ЕСТРАГОН: Јесте. И онамо су људе брзо разапињали на крст.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Ми сад овде немамо никаква посла.
 ЕСТРАГОН: А ни на неком другом месту.
 ВЛАДИМИР: Хајде, Гого, не буди такав. Сутра ће све ићи боље.
 ЕСТРАГОН: Како то? —
 ВЛАДИМИР: Зар ниси чуо шта је дечко рекао?
 ЕСТРАГОН: Нисам.
 ВЛАДИМИР: Рекао је да ће Годо сутра насигурно доћи. Зар теби то ништа не значи?
 ЕСТРАГОН: Онда је најбоље да чекамо овде.
 ВЛАДИМИР: Ти си луд! Треба да се склонимо негде. (*Хвата Естрагона за мишицу.*) Хајде овамо.

Вуче Естрагона

—ЕСТРАГОН (*Испрва попушта, па се затим и одупре. Застане, гледајући у дрво.*): Штета што немамо мало конопца.
 ВЛАДИМИР: Хајдемо, почиње да бива мало хладно.

Вуче га. Иста радња.

ЕСТРАГОН: Подсети ме да сутра понесем један конопац.
 ВЛАДИМИР: Добро. Хајдемо.

Вуче га. Иста радња.

ЕСТРАГОН: Колико има времена откако смо увек заједно?

ВЛАДИМИР: Не знам. Можда педесет година.

ЕСТРАГОН: Сећаш ли се оног дана кад сам скочио у Дирансу?

ВЛАДИМИР: Била је то берба грожђа.

ЕСТРАГОН: Ти си ме извадио из воде.

ВЛАДИМИР: Све је то умрло и сахрањено.

ЕСТРАГОН: Одело ми се осушило на сунцу.

ВЛАДИМИР: Немој више мислити на то. Хајдемо.

Иста радња.

ЕСТРАГОН: Чекај!

ВЛАДИМИР: Мени је хладно.

ЕСТРАГОН: Питам се да ли није било боље да смо отишли сваки на своју страну. Нисмо ми били створени да идемо истим путем.

ВЛАДИМИР (*не љути се*): То није сигурно.

ЕСТРАГОН: Не, ништа није сигурно.

ВЛАДИМИР: Можемо се и сад растати, ако мислиш да је то боље.

ЕСТРАГОН: Сад је то бескорисно.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Заиста, сад је то бескорисно.

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Онда, да пођемо?

ВЛАДИМИР: Хајдемо.

Не мичу се.

ЗАВЕСА

ДРУГИ ЧИН

Сутрадан. Исти час. Исто место. Естрагонове ципеле близу рампе, пете састављене, врхови размакнуги. Ликијев шешир на истом месту. Дрво је олистало.

Владимир улази журно. Застане и дуго посматра дрво. Затим одједном почне да корача крупним корацима журно по позорници у свим правцима.

Поново стане пред ципелама, сагне се, подигне једну, разгледа је, помирише је, па пажљиво врати на место. Настави да корача журно. Застане код десне кулисе, гледа дуго у даљину, наткриливши очи шаком. Опет корача тамо-тамо. Застане код леве кулисе, иста радња. Настави да корача, заустави се нагло, преклопи шаке на грудима.

Забаци главу уназад и почне да пева из свег гласа.

ВЛАДИМИР: Пас из кујне уграби...

Пошто је почео сувише ниским гласом, застане накашље се, па настави вишим гласом.

Пас из кујне уграби
Шварглицу од крви.
Ударцима варјаче
кувар њега смрви.

Други пси закопаше
Остатке његове...

Застане, замисли се, па настави.

Други пси закопаше
Остатке његове,

Испод крста дрвеног,
Где су речи ове:
Пас из кујне уграби
Шварглицу од крви
Ударцима варјаче
Кувар њега смрви.
Други пси закопаше
Остатке његове...

(Застане, иста радња.)

Други пси закопаше
Остатке његове...

(Застане, иста радња. Нижим гласом.)

Други пси закопаше...

Заћути, остане за тренутак непомичан, затим настави да грозничаво корача крупним корацима по позорници у свим правцима. Поново се заустави испред дрвета, па корача тамо-амо: застане испред ципела, па корача тамо-амо, притрчи левој кулиси, па гледа у даљину. Тог тренутка Естрагон улази од леве кулисе, босоног, оборене главе, и прелази преко позорнице.

ВЛАДИМИР *(се окрене и спази га)*: Опет ти?

Естрагон застане, али не диже главу.

ВЛАДИМИР *(му прилази)*: Ходи да те загрлим!

ЕСТРАГОН: Не додируј ме!

Владимир дбузда свој полет. Ожалошћен. Ћутање.

ВЛАДИМИР: Желиш да одеш одавде? Гого!

Пауза. Владимир га гледа пажљиво.

ВЛАДИМИР: Јесу ли те тукли? Гого!

Естрагон и даље ћути, оборене главе.

ВЛАДИМИР: Где си провео ноћ?

ЕСТРАГОН: Не додируј ме! Не питај ме ништа! Не говори ништа. Остани са мном!

ВЛАДИМИР: Јесам ли те икада оставио?

ЕСТРАГОН: Пустио си ме да одем.

ВЛАДИМИР: Погледај ме! *(Естрагон се не миче. Громким гласом.)* Погледај ме, кажем ти!

Естрагон дигне главу. Естрагон и Владимир дуго се гледају одступајући, прилазећи и нагињући главе као да посматрају неко уметничко дело, и дршћу све више, идући један ка другоме, па се одједном загрле тапшући се по леђима. Крај загрљаја.

ЕСТРАГОН *(Изгубивши подршку умало не падне.)*: Какав дан.

ВЛАДИМИР: Ко те је тукао? Причај ми.

ЕСТРАГОН: Ево, још један је преброђен.

ВЛАДИМИР: Још није.

ЕСТРАГОН: За мене је он свршен, па ма шта се догодило. *(Ћутање.)* Малопре си певао, чуо сам те.

ВЛАДИМИР: То је истина, сећам се.

ЕСТРАГОН: То ме је заболело. Помислио сам: он је сам, мисли да сам отишао заувек, и сад пева.

ВЛАДИМИР: Не може се заповедати своје расположењу. Целога дана сам се осећао некако необично. Нисам устајао целе ноћи ниједанпут.

ЕСТРАГОН *(тужно)*: Ето видиш, ти мокриш боље кад ја нисам поред тебе.

ВЛАДИМИР: Ти си ми недостајао... а истовремено сам био и задовољан. Зар није то чудно?

ЕСТРАГОН *(увређено)*: Задовољан?

ВЛАДИМИР *(пошто је размислио)*: Можда се нисам добро изразио.

ЕСТРАГОН: А сад?

ВЛАДИМИР *(пошто је промислио)*: Сад... *(Весело.)*... ево те опет... *(Неутрално.)* ево нас опет... *(Тужно.)* ево ме опет.

ЕСТРАГОН: Ето видиш, теби је горе кад сам ја поред тебе. А и ја се осећам боље кад сам сам.

ВЛАДИМИР (*жацнут*): Онда, зашто си опет дошао овамо?

ЕСТРАГОН: Не знам.

ВЛАДИМИР: Али ја знам. Зато што не умеш да се браниш. Ја не бих допустио да те туку.

ЕСТРАГОН: Ти то не би могао да спречиш.

ВЛАДИМИР: Зашто?

ЕСТРАГОН: Било их је десет.

ВЛАДИМИР: Та не, хтео сам рећи да бих те спречио да се изложиш тој тучи.

ЕСТРАГОН: Ја нисам ништа радио.

ВЛАДИМИР: Онда, зашто су те тукли?

ЕСТРАГОН: Не знам.

ВЛАДИМИР: Но, видиш, Гого, има ствари које ти не можеш да схватиш, а које ја свхатам. Ти то зацело осећаш.

ЕСТРАГОН: Кажем ти да нисам ништа радио.

ВЛАДИМИР: Можда и ниси. Али треба умети, треба умети ако човек хоће да спасе своју кожу. Али, свеједно, не говоримо више о томе. Ето, вратио си се, и то ме много радује.

ЕСТРАГОН: Било их је десет.

ВЛАДИМИР: И ти се зацело у дну срца радујеш, признај.

ЕСТРАГОН: Чему се радујем?

ВЛАДИМИР: Што си ме опет нашао.

ЕСТРАГОН: Мислиш?

ВЛАДИМИР: Реци то. Чак и ако није истина.

ЕСТРАГОН: Шта треба да кажем?

ВЛАДИМИР: Реци: радујем се.

ЕСТРАГОН: Радујем се.

ВЛАДИМИР: И ја.

ЕСТРАГОН: И ја.

ВЛАДИМИР: Радујем се.

ЕСТРАГОН: Радујемо се. (*Ћутање*.) Шта ћемо радити сад, кад смо задовољни?

ВЛАДИМИР: Чекаћемо Годоа.

ЕСТРАГОН: То је истина.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Има неких промена овде, од јуче.

ЕСТРАГОН: А ако не дође?

ВЛАДИМИР (*пошто испрва није схватио*): Видећемо. Кажем ти да овде има неких промена, од јуче.

ЕСТРАГОН: Све је скроз влажно.

ВЛАДИМИР: Погледај ово дрво.

ЕСТРАГОН: Не хвата се лија двапут у исту замку.

ВЛАДИМИР: Дрво, кажем ти, гледај дрво.

ЕСТРАГОН (*Гледа у дрво*): Зар јуче није било ту?

ВЛАДИМИР: Па било је. Ти се не сећаш. Мало је требало па да се обесимо о њега. (*Размишља*) Јест, тачно... (*Растављајући речи на слоге*) па-да-се-о-бе-си-мо. Али ти ниси хтео. Зар се не сећаш?

ЕСТРАГОН: Ти си то сањао.

ВЛАДИМИР: Је ли могуће да си већ заборавио?

ЕСТРАГОН: Ја сам такав. Или заборавим одмах, или не заборављам никад.

ВЛАДИМИР: А Поцоа и Ликија, зар си и њих заборавио?

ЕСТРАГОН: Поцоа и Ликија?

ВЛАДИМИР: Све је заборавио!

ЕСТРАГОН: Сећам се једног бесомучника који ме је ритнуо ногом, а после тога се правио блесав.

ВЛАДИМИР: То је био Лики!

ЕСТРАГОН: Тога се сећам. Али, кад је то било?

ВЛАДИМИР: А онога другог, што га је терао, сећаш ли се и њега?

ЕСТРАГОН: Он ми је дао кости.

ВЛАДИМИР: То је био Поцо!

ЕСТРАГОН: И ти кажеш да је све то било јуче?

ВЛАДИМИР: Па да, човече.

ЕСТРАГОН: И то на овом месту?

ВЛАДИМИР: Па дабоме! Зар га не распознајеш?

ЕСТРАГОН (*одједном гневно*): Распознајеш! Чега има овде што би се могло распознати. Ја сам провео свој вагабундски живот по пешчарама. И ти сад хћеш да распознајем нијансе. (*Гледа унаоколо*.) Погледај, молим те, ову ругобу! Никад се нисам ни мрднуо одавде!

ВЛАДИМИР: Смири се, смири се!

ЕСТРАГОН: Иди до ђавола с тим твојим пеј-
зажима. Ово је права пустара!

ВЛАДИМИР: Ипак, ваљда нећеш да кажеш да ово
(показује руком) личи на Воклиз! Постоји ипак ве-
лика разлика.

ЕСТРАГОН: Воклиз! Ко ти говори о Воклизу? Та
не! Нисам ја никад био у Воклизу! Читав свој псећи
живот провео сам овде, кажем ти, овде! У овом Вок-
лозету!

ВЛАДИМИР: Али, дао бих главу да смо били зајед-
но у Воклизу. Брала смо грожђе, сећам се, код неког
Бонелија, у Русијону.

ЕСТРАГОН (мало мирније): Можда. Ја нисам
ништа запазио.

ВЛАДИМИР: Али, тамо је све црвено!

ЕСТРАГОН (клонуло): Ја нисам ништа запазио,
кажем ти!

Ћутање.

ВЛАДИМИР (Уздахне дубоко.): Тешко је бити с
тобом, Гого.

ЕСТРАГОН: Боље би било да се растанемо.

ВЛАДИМИР: Ти увек тако кажеш, а сваки пут се
вратиш.

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Најбоље би било убити ме, као онога.

ВЛАДИМИР: Кога онога? (Пауза.) Кога онога?

ЕСТРАГОН: Као милијарде оних.

ВЛАДИМИР (филозофски): Свако мучи своју муку.
(Уздахне.) За време кратког битисања и још краћег
свршетка.

ЕСТРАГОН: А сад покушајмо да разговарамо без
узрујавања, кад већ не можемо ћутати.

ВЛАДИМИР: То је истина, ми брбљамо без пре-
станка.

ЕСТРАГОН: То је зато да не бисмо мислили.

ВЛАДИМИР: Ми имамо извињења за то.

ЕСТРАГОН: Да не бисмо чули...

ВЛАДИМИР: Имамо ми својих разлога.

ЕСТРАГОН: Све оне мртве гласове.

ВЛАДИМИР: Што личе на шум крила.

ЕСТРАГОН: Лишћа.

ВЛАДИМИР: Песка.

ЕСТРАГОН: Лишћа.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Они говоре сви у исти мах.

ЕСТРАГОН: Сваки за себе.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Пре би се рекло да шапућу.

ЕСТРАГОН: Да жаморе.

ВЛАДИМИР: Да шуморе.

ЕСТРАГОН: Да шуморе.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Шта ли хоће да кажу?

ЕСТРАГОН: Причају о свом животу.

ВЛАДИМИР: Није им доста што су живели.

ЕСТРАГОН: Треба и да причају о томе.

ВЛАДИМИР: Није им доста што су мртви.

ЕСТРАГОН: То није довољно.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: То личи на шум крила.

ЕСТРАГОН: Лишћа.

ВЛАДИМИР: Пепела.

ЕСТРАГОН: Лишћа.

Дуго ћутање.

ВЛАДИМИР: Реци нешто!

ЕСТРАГОН: Ево, тражим.

Дуго ћутање.

ВЛАДИМИР (*узрујано*): Реци, макар шта!

ЕСТРАГОН: Шта сад радимо?

ВЛАДИМИР: Чекамо Годоа.

ЕСТРАГОН: То је истина.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Како је то тешко!

ЕСТРАГОН: Како би било да певаш?

ВЛАДИМИР: Не, не. (*Премишља*) Треба само да почнемо из почетка.

ЕСТРАГОН: Заиста, то ми не изгледа много тешко.

ВЛАДИМИР: Тешко је почети.

ЕСТРАГОН: Може се почети од чега било.

ВЛАДИМИР: Јест, али се треба одлучити.

ЕСТРАГОН: То је истина.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Помози ми!

ЕСТРАГОН: Ево, тражим.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Кад се тражи, онда се и схвати.

ЕСТРАГОН: То је истина.

ВЛАДИМИР: А то спречава да се пронађе.

ЕСТРАГОН: Тако је.

ВЛАДИМИР: То спречава да се мисли.

ЕСТРАГОН: А ипак се мисли.

ВЛАДИМИР: Али, не, то је немогућно.

ЕСТРАГОН: Ах! Збиља, хајде да се препиремо.

ВЛАДИМИР: То је немогућно.

ЕСТРАГОН: Мислиш?

ВЛАДИМИР: За нас не постоји више опасност да ћемо мислити.

ЕСТРАГОН: Онда, шта имамо да се жалимо?

ВЛАДИМИР: Није најгора ствар мислити.

ЕСТРАГОН: Дабогме, дабогме, али то већ нешто значи.

ВЛАДИМИР: Како, то већ нешто значи?

ЕСТРАГОН: Ах, збиља, хајде да се запиткујемо!

ВЛАДИМИР: Шта хоћеш да кажеш тим: то већ нешто значи?

ЕСТРАГОН: То већ значи да имамо једну бригу мање.

ВЛАДИМИР: Па, разуме се.

ЕСТРАГОН: Па онда? Како би било да се сматрамо срећнима?

ВЛАДИМИР: Најстрашније је то што смо већ раније мислили.

ЕСТРАГОН: Па зар нам се то икада догодило?

ВЛАДИМИР: А откуда сви ови лешеви?

ЕСТРАГОН: Све ове гомиле костију.

ВЛАДИМИР: Дабогме.

ЕСТРАГОН: Несумњиво.

ВЛАДИМИР: Мора бити да смо мало мислили.

ЕСТРАГОН: Сасвим у почетку.

ВЛАДИМИР: Костурница, костурница!

ЕСТРАГОН: Довољно је не гледати у њу.

ВЛАДИМИР: Она привлачи поглед.

ЕСТРАГОН: То је истина.

ВЛАДИМИР: Хтели ми или не хтели.

ЕСТРАГОН: Шта кажеш?

ВЛАДИМИР: Хтели ми или не хтели.

ЕСТРАГОН: Требало би да се одлучно окренемо ка природи.

ВЛАДИМИР: То смо већ покушали.

ЕСТРАГОН: То је истина.

ВЛАДИМИР: Ох, то зацело није најгора ствар.

ЕСТРАГОН: Шта то?

ВЛАДИМИР: То, да смо већ раније мислили.

ЕСТРАГОН: Несумњиво.

ВЛАДИМИР: Али, могли смо бити и без тога.

ЕСТРАГОН: Ех, шта ћеш?

ВЛАДИМИР: Знам, знам.

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Ето видиш, ипак смо мало утуцали време.

ВЛАДИМИР: Јест, али сад би требало да пронађемо нешто друго.

ЕСТРАГОН: Да, видимо.

ВЛАДИМИР: Да, видимо.

ЕСТРАГОН: Да, видимо.

Размишљају.

ВЛАДИМИР: Шта сам оно рекао? Могли бисмо одатле да наставимо.

ЕСТРАГОН: Кад си то рекао?

ВЛАДИМИР: Сасвим у почетку.

ЕСТРАГОН: У почетку чега?

ВЛАДИМИР: Па вечерас. Рекао сам... рекао сам...

ЕСТРАГОН: Е, збиља ти сувише захтеваш од мене.

ВЛАДИМИР: Чекај... загрлили смо се... радовали смо се... били смо задовољни... шта ћемо да радимо сад, кад смо задовољни... чекамо... како беше... јест... чекаћемо... сад, кад смо задовољни... чекаћемо... Шта оно беше... ах! Јест, дрво!

ЕСТРАГОН: Дрво?

ВЛАДИМИР: Не сећам се.

ЕСТРАГОН: Уморан сам.

ВЛАДИМИР: Погледај га!

ЕСТРАГОН (*Гледа у дрво.*): Ја не видим ништа.

ВЛАДИМИР: Па синоћ је било сасвим црно и оголело, а данас је потпуно олистало.

ЕСТРАГОН: Олистало?

ВЛАДИМИР: За једну једину ноћ.

ЕСТРАГОН: Мора бити да је сад пролеће.

ВЛАДИМИР: Али, за једну једину ноћ!

ЕСТРАГОН: Кажем ти да синоћ нисмо били овде. Теби се то привидело у неком ружном сну.

ВЛАДИМИР: А шта ти мислиш, где смо били синоћ?

ЕСТРАГОН: Не знам. На неком другом месту. У неком другом купеу. Празнине има колико год хоћеш.

ВЛАДИМИР (*Уверен да је у праву.*): Добро. Нисмо синоћ били овде. А сад реци: шта смо синоћ радили?

ЕСТРАГОН: Шта смо радили?

ВЛАДИМИР: Покушај да се сетиш?

ЕСТРАГОН: Па, ето... зацело смо ћаскали.

ВЛАДИМИР: (*савлађујући се*): О чему?

ЕСТРАГОН: О!... па можда о којечему, брбљали смо тек онако. (*Убеђено.*) Ево, сетио сам се, синоћ смо брбљали онако тек... И то траје већ пола века!

ВЛАДИМИР: Зар се не сећаш никаквог догађаја, никаквих околности?

ЕСТРАГОН (*клонуло*): Не мучи ме, Диди.

ВЛАДИМИР: А сунце? А месец? Не сећаш се?

ЕСТРАГОН: Свакако су били ту, као и увек.

ВЛАДИМИР: И ниси запазио ништа необично?

ЕСТРАГОН: На жалост.

ВЛАДИМИР: Поцо? А Лики?

ЕСТРАГОН: Поцо?

ВЛАДИМИР: А кости?

ЕСТРАГОН: Личиле су на рибље кости.

ВЛАДИМИР: Па, Поцо ти их је дао.

ЕСТРАГОН: Не знам.

ВЛАДИМИР: А ударац ногом?

ЕСТРАГОН: Ударац ногом? То је истина, неко ме је ударио ногом.

ВЛАДИМИР: То те је Лики ударио.

ЕСТРАГОН: И све је то било јуче?

ВЛАДИМИР: Покажи ногу.

ЕСТРАГОН: Коју?

ВЛАДИМИР: Обе. Загрни ногавице.

Естрагон, на једној нози, пружи ногу ка Владимиру и умало не падне. Владимир га хвата за ногу. Естрагон посрне.

ВЛАДИМИР: Загрни ногавицу.

ЕСТРАГОН (*клатећи се*): Не могу.

Владимир му задигне ногавицу, загледа ногу па је пусти. Естрагон умало не падне.

ВЛАДИМИР: Другу!

Естрагон пружи исту ногу.

ВЛАДИМИР: Другу, кажем ти! (*Иста радња с другом ногом.*) Ево, рана је почела да се загађује.

ЕСТРАГОН: Па шта је с тим!

ВЛАДИМИР: Где су ти ципеле?

ЕСТРАГОН: Вероватно сам их бацио.

ВЛАДИМИР: Кад?

ЕСТРАГОН: Не знам.

ВЛАДИМИР: А зашто?

ЕСТРАГОН: Не сећам се.

ВЛАДИМИР: Не то, хоћу да кажем: Зашто си их бацио?

ЕСТРАГОН: Жуљиле су ме.

ВЛАДИМИР (*показујући на ципеле*): Ено их. (*Естрагон гледа у ципеле.*) На истом месту где си их оставио синоћ.

ЕСТРАГОН (*Иде ка ципелама, сагне се и загледа их изблиза.*): Ово нису моје.

ВЛАДИМИР: Нису твоје!

ЕСТРАГОН: Моје су биле црне. Ове су жуте.

ВЛАДИМИР: Јеси ли сигуран да су твоје биле црне?

ЕСТРАГОН: То јест, биле су сиве.

ВЛАДИМИР: А те су жуте? Дај да видим.

ЕСТРАГОН (*дизући једну ципелу*): Управо, зеленкасте.

ВЛАДИМИР (*прилазећи*): Дај да видим.

Естрагон му даје ципелу.

ВЛАДИМИР (*је погледа, па је баци љутито*): Ко би то рекао!

ЕСТРАГОН: Ето видиш, све су то...

ВЛАДИМИР: Видим ја шта је. Јест, видим шта се догодило.

ЕСТРАГОН: Све су то...

ВЛАДИМИР: То је јасно као дан. Неки даса је наишао и узео твоје, а теби оставио своје.

ЕСТРАГОН: А зашто?

ВЛАДИМИР: Његове су му биле тесне, па је узео твоје...

ЕСТРАГОН: Али, моје су биле сувише мале...

ВЛАДИМИР: За тебе, али не за њега.

ЕСТРАГОН: Уморан сам. Хајдемо одавде.

ВЛАДИМИР: Не можемо.

ЕСТРАГОН: Зашто?

ВЛАДИМИР: Чекамо Годоа.

ЕСТРАГОН: То је истина. Онда, шта ћемо?

ВЛАДИМИР: Ништа.

ЕСТРАГОН: Али ја не могу више да издржим.

ВЛАДИМИР: Хоћеш ли једну ротквицу?

ЕСТРАГОН: Зар је то све што имамо?

ВЛАДИМИР: Има ротквица и репица.

ЕСТРАГОН: А нема више шаргарепе?

ВЛАДИМИР: Нема. Уосталом, ти претерујеш са тим шаргарепама.

ЕСТРАГОН: Онда, дај ми једну ротквицу.

Владимир тражи по цеповима; налази само репицу, па напослетку извади једну ротквицу, и даје Естрагону, који је загледа и мирише је.

ЕСТРАГОН: Па ова је црна!

ВЛАДИМИР: То је ротквица.

ЕСТРАГОН: А ти знаш добро да ја волим само црвене.

ВЛАДИМИР: Значи, нећеш је?

ЕСТРАГОН: Ја волим само црвене!

ВЛАДИМИР: Онда ми је врати.

ЕСТРАГОН (*му врати*): Идем да потражим неку шаргарепу.

Не миче се.

ВЛАДИМИР: Ово постаје збиља бесмислено.

ЕСТРАГОН: Још не.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Како би било да их пробаш?

ЕСТРАГОН: Ја сам већ све пробао.

ВЛАДИМИР: Хоћу рећи те ципеле.

ЕСТРАГОН: Мислиш?

ВЛАДИМИР: Да утуцамо време.

Естрагон се двоуми.

ВЛАДИМИР: Веруј ми, то ће бити као нека разонода.

ЕСТРАГОН: Одмор.

ВЛАДИМИР: Забава.

ЕСТРАГОН: Одмор.

ВЛАДИМИР: Пробај их.

ЕСТРАГОН: Ти ћеш ми помоћи.

ВЛАДИМИР: Па разуме се.

ЕСТРАГОН: Ипак се некако снађемо нас двојица, зар не, Диди, кад смо заједно?

ВЛАДИМИР: Па да, па да! Хајде, пробаћемо најпре леву.

ЕСТРАГОН: Увек ми пронађемо нешто, зар не, Диди, што нам створи утисак да смо живи?

ВЛАДИМИР (*нестрпљиво*): Јесте, јесте, ми смо мађионичари. Али немојмо допустити да будемо одвраћени од онога што смо одлучили. (*Дигне са земље једну ципелу.*) Хајде дај ногу. (*Естрагон му се приближи и дигне ногу.*) Другу, свињо! (*Естрагон дигне другу ногу.*) Још више!

Држећи се грчевито један за другог, по-срћу на позорници. Владимир напоследку успе да му навуче ципелу.

ВЛАДИМИР: Пробај да корачаш.

Естрагон корача.

ВЛАДИМИР: Но, како је?

ЕСТРАГОН: Таман ми је.

ВЛАДИМИР (*вадећи канап из ципа*): Да је завежемо.

ЕСТРАГОН (*жестоко*): Не, не, нећу да везујем, нећу да се везујем.

ВЛАДИМИР: Гресиш. Да пробамо другу. (*Иста радња.*) Како је?

ЕСТРАГОН: И ова ми је таман. (*Пође неколико корака притискујући стопалима*) Још не.

ВЛАДИМИР: Онда их можеш задржати.

ЕСТРАГОН: Сувише су ми велике.

ВЛАДИМИР: Можда ћеш једнога дана имати и чарапе.

ЕСТРАГОН: То је истина.

ВЛАДИМИР: Дакле, задржаћеш их?

ЕСТРАГОН: Доста о тим ципелама.

ВЛАДИМИР: Јест... али...

ЕСТРАГОН: Доста! (*Ћутање.*) Ипак ћу да седнем.

Тражи очима где да седне, па затим оде и седне онде где је седео у почетку првог чина.

ВЛАДИМИР: Ево ту си седео синоћ.

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Кад бих могао да заспим.

ВЛАДИМИР: Синоћ си спавао.

ЕСТРАГОН: Покушаћу.

Пресамити се и ставља главу међу колена.

ВЛАДИМИР: Чекај. (*Приђе Естрагону и почне да пева јаким гласом.*)

Ну ну ну ну

ЕСТРАГОН (*дизући главу*): Немој тако јако.

ВЛАДИМИР (*тише*):

Ну ну ну ну

Ну ну ну ну

Ну ну ну ну

Ну ну...

Естрагон заспи. Владимир скине свој капут и покрије му рамена, па затим почне да корача тамо-амо, машући рукама да би се загрејао. Естрагон се нагло тргне из

сна, устане и пође неколико корака, избегумљен од страха

ВЛАДИМИР (*му притрчи и обгрли га*): Де... де... ту сам ја... не бој се.

ЕСТРАГОН: Ах!

ВЛАДИМИР: Ето... ето... прошло је.

ЕСТРАГОН: Падао сам.

ВЛАДИМИР: Прошло је. Не мисли више на то.

ЕСТРАГОН: Налазио сам се на једној...

ВЛАДИМИР: Не, не, не говори ништа. Хајде, корачећемо мало.

Владимир ухвати Естрагона за мишицу и води га да корача тамо-амо, све док Естрагон не одбије да иде даље.

ЕСТРАГОН: Доста! Уморан сам.

ВЛАДИМИР: Зар више волиш да стојиш ту као кип и да не радиш ништа?

ЕСТРАГОН: Да.

ВЛАДИМИР: Како хоћеш.

Владимир пусти Естрагона, оде и узме свој капут и обуче се.

ЕСТРАГОН: Хајдемо одавде.

ВЛАДИМИР: Не можемо.

ЕСТРАГОН: Зашто?

ВЛАДИМИР: Чекамо Годоа.

ЕСТРАГОН: То је истина.

Владимир опет почне да корача тамо-амо.

ЕСТРАГОН: Зар не можеш да се скрасиш на једном месту?

ВЛАДИМИР: Хладно ми је.

ЕСТРАГОН: Дошли смо прерано.

ВЛАДИМИР: Долазимо увек кад падне ноћ.

ЕСТРАГОН: Али ноћ још не пада.

ВЛАДИМИР: Пашће одједанпут, као јуче.

ЕСТРАГОН: Па онда ће бити мрак.

ВЛАДИМИР: И моћи ћемо да пођемо.

ЕСТРАГОН: Затим ће опет сванути. Шта да радимо, шта да радимо?

ВЛАДИМИР (*престане да хода, па плаховито*): Хоћеш ли једном престати да се жалиш? Починьеш већ да ме нервираш с тим својим кукањем.

ЕСТРАГОН: Ја одлазим.

ВЛАДИМИР (*спази Ликијев шешир*): Гле!

ЕСТРАГОН: Збогом.

ВЛАДИМИР: Ликијев шешир? (*Приђе му.*) Има већ читав сат како сам овде, а нисам га видео! (*Врло задовољно.*) Одлично!

ЕСТРАГОН: Нећеш ме више видети.

ВЛАДИМИР: Значи, нисам се преварио што се тиче места. Сад можемо бити мирни. (*Диже са земље Ликијев шешир, посматра га, исправља му облик.*) Ово је морао бити леп шешир.

Стави га на главу, а свој Естрагону.

ЕСТРАГОН: Шта?

ВЛАДИМИР: Држи ово!

Естрагон узме Владимиров шешир. Владимир намешта Ликијев шешир обема рукама себи на главу. Естрагон стави на главу Владимиров шешир, а свој пружи Владимиру. Владимир узме Естрагонов шешир. Естрагон намешта Владимиров шешир обема рукама. Владимир стави на главу Естрагонов шешир, а Ликијев пружи Естрагону, а Естрагон узме Ликијев шешир. Владимир намешта обема рукама Естрагонов шешир, Естрагон стави себи на главу Ликијев шешир, а Владимиров пружи Владимиру, Владимир узме свој шешир. Естрагон намешта обема рукама Ликијев шешир. Владимир стави на главу свој шешир, а Естрагонов пружи Естрагону. Естрагон узме свој шешир. Владимир намешта свој шешир обема рукама.

Естрагон стави свој шешир, а Ликијев пружи Владимиру. Владимир узме Ликијев шешир. Естрагон намешта свој шешир обема рукама. Владимир стави Ликијев шешир, а свој пружи Естрагону. Естрагон узме Владимиров шешир. Владимир намешта обема рукама Ликијев шешир. Естрагон пружи Владимиров шешир Владимиру, а овај га узме, па га пружи Естрагону, који га узме, па га пружи Владимиру, а овај га узме па га баци. Све ово раде брзо.

ВЛАДИМИР: Да ли ми добро стоји?

ЕСТРАГОН: Не знам.

ВЛАДИМИР: Не, али како ти сад изгледам?

Окреће главу кокетно десно и лево, заузима ставове манекена.

ЕСТРАГОН: Ужасно.

ВЛАДИМИР: Али не горе него обично?

ЕСТРАГОН: Исто.

ВЛАДИМИР: Онда могу да га задржим. Мој ми је био незгодан. Како да кажем? Грбао ме је.

ЕСТРАГОН: Ја одлазим...

ВЛАДИМИР: Зар нећеш да се играмо?

ЕСТРАГОН: Како да се играмо?

ВЛАДИМИР: Могли бисмо да се играмо Поцоа и Ликија.

ЕСТРАГОН: Не знам шта је то.

ВЛАДИМИР: Ја бих изигравао Ликија, а ти Поцоа.

Заузме став као Лики, повијајући се под теретом пртљага.

ЕСТРАГОН (*га гледа запрепашћено*): Шта треба да чиним?

ВЛАДИМИР: Грди ме!

ЕСТРАГОН: Барабо!

ВЛАДИМИР: Јаче!

ЕСТРАГОН: Ђубре! Гаде!

Владимир приђе, па одступи стално погрбљен.

ВЛАДИМИР: Каж ми да мислим.

ЕСТРАГОН: Како?

ВЛАДИМИР: Реци: Мисли, свињо!

ЕСТРАГОН: Мисли, свињо!

Ђутање.

ВЛАДИМИР: Не могу!

ЕСТРАГОН: Доста!

ВЛАДИМИР: Каж ми да мислим.

ЕСТРАГОН: Идем ја одавде.

ВЛАДИМИР: Играј, свињо!

Увија се у месту. Естрагон изиђе нагло.

ВЛАДИМИР: Не могу! (*Дигне главу, види да Естрагон није више ту, па врисне.*) Гого!

Тишина. Почне да корача крупним корацима по позорници, скоро трчећи. Естрагон се врати журно, задихан, па потрчи ка Владимиру. Зауставе се на неколико корака један од другог.

ВЛАДИМИР: Најзад, ево те опет!

ЕСТРАГОН (*задихан*): Ја сам проклет!

ВЛАДИМИР: Где си био? Мислио сам да си отишао заувек.

ЕСТРАГОН: До ивице падине. Неко долази.

ВЛАДИМИР: Ко?

ЕСТРАГОН: Не знам.

ВЛАДИМИР: Колико их је?

ЕСТРАГОН: Не знам.

ВЛАДИМИР (*победнички*): То је Годо! Најзад! (*Загрли, одушевљен, Естрагона.*) Гого! То је Годо! Спасени смо! Пођимо му у сусрет! Хајдемо! (*Вуче Естрагона ка кулиси. Естрагон се одупире, ослободи*

га се, па изиђе трчећи на другу страну.) Гого! Врати се! (Тишина. Владимир потрчи ка кулиси на ону страну откуда се Естрагон вратио на позорницу, па гледа у даљину. Естрагон се врати журно, трчећи ка Владимиру, који се окрене.) Ево ме опет!

ЕСТРАГОН: Ја сам проклет!

ВЛАДИМИР: Био си далеко?

ЕСТРАГОН: До ивице падине.

ВЛАДИМИР: Збиља, ми смо на једној висоравни. Као на послужавнику.

ЕСТРАГОН: Долазе и одонуд.

ВЛАДИМИР: Опкољени смо! (Избезумљен од страха, Естрагон јурне ка задњем хоризонту, сплете се, падне.) Глупаче! Нема излаза на тој страни. (Владимир приђе и дигне га, па га поведе рампи. Показује руком на публику.) Овамо нема никога. Бежи овуда. Хајде! (Гура га ка оркестру. Естрагон узмиче пре-страшено.) Шта је, нећеш? Богме, то је разумљиво. Да видимо. (Размишља.) Остаје ти још једино да се скло-ниш одавде.

ЕСТРАГОН: Где?

ВЛАДИМИР: Иза дрвета. (Естрагон оклева.) Брзо! Иза дрвета. (Естрагон отрчи и склони се иза дрвета, које га непотпуно заклања.) Не мичи се више! (Естрагон изиђе иза дрвета.) Е, збиља од овог дрвета нећемо видети никакве користи. (Естрагону.) Ниси ваљда полудео?

ЕСТРАГОН (мирније): Био сам се избеумио. (Обори главу стидећи се.) Опрости! (Дигне поносито главу.) Свршено је! Сад ћеш видети. Реци ми шта треба да чиним.

ВЛАДИМИР: Нема ту шта да се чини!

ЕСТРАГОН: Ти ћеш стајати овде. (Одвлачи Владимира ка левој кулиси и поставља га у правцу пута, леђима окренутог позорници.) Ту, не мичи се одатле, и добро отвори очи. (Затим отрчи ка другој кулиси. Владимир га гледа преко рамена. Естрагон застане, гледа у даљину, па се окрене. Обојица се гледају пре-ко рамена.) Леђа у леђа као у срећно старо доба...

(Гледају се још мало, па сваки настави осматрање. Дуже ћутање.) Видиш ли некога да долази?

ВЛАДИМИР (окрећући се): Шта кажеш?

ЕСТРАГОН (јачим гласом): Видиш ли неког да долази?

ВЛАДИМИР: Не.

ЕСТРАГОН: Ни ја!

Наставе осматрање. Дуже ћутање.

ВЛАДИМИР: Мора бити да си се преварио.

ЕСТРАГОН (окрећући се): Шта кажеш?

ВЛАДИМИР (јачим гласом): Мора бити да си се преварио.

ЕСТРАГОН: Не вичи!

Наставе осматрање. Дуже ћутање.

ВЛАДИМИР И ЕСТРАГОН: (окрећући се истовремено.) Јеси ли...

ВЛАДИМИР: Ох! Извини!

ЕСТРАГОН: Кажи ми шта си хтео.

ВЛАДИМИР: Не, нећу!

ЕСТРАГОН: Кажи само!

ВЛАДИМИР: Ја сам ти упао у реч.

ЕСТРАГОН: Напротив, ја сам теби.

Гледају се љутито.

ВЛАДИМИР: Хајде, немој да се измотаваш.

ЕСТРАГОН: А ти не буди тврдоглав.

ВЛАДИМИР (снажно): Доврши своју реченицу, кажем ти!

ЕСТРАГОН (на исти начин): Доврши ти своју!

Ћутање. Пођу један другом, па стану.

ВЛАДИМИР: Бедниче!

ЕСТРАГОН: Ех, јест! Хајде да се грдимо! (Вређају се узајамно. Ћутање.) А сад хајде да се помиримо!

ВЛАДИМИР: Гого!

ЕСТРАГОН: Диди!

ВЛАДИМИР: Дај туку!
 ЕСТРАГОН: Ево!
 ВЛАДИМИР: Ходи у мој загрљај!
 ЕСТРАГОН: У твој загрљај?
 ВЛАДИМИР (*ширећи руке*): Овамо!
 ЕСТРАГОН: Добро, хајде!

Владимир и Естрагон грле се. Ћутање!

ВЛАДИМИР: Како време брзо пролази кад се забављамо!

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Шта ћемо сад радити?
 ВЛАДИМИР: Док чекамо.
 ЕСТРАГОН: Док чекамо.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Како би било да вршимо наше вежбе?

ЕСТРАГОН: Наше покрете.
 ВЛАДИМИР: За добијање гипкости.
 ЕСТРАГОН: За млитављење.
 ВЛАДИМИР: За добијање окретности.
 ЕСТРАГОН: За млитављење.
 ВЛАДИМИР: Да се загрејемо.
 ЕСТРАГОН: Да се смиримо.
 ВЛАДИМИР: Хајде, онда!

Почне да скаче.

ЕСТРАГОН (*му подражава*): Да, уморан сам.
 ВЛАДИМИР (*престане*): Нисмо извежбани. Хајде ипак да се вежбамо мало у дисању.
 ЕСТРАГОН: Нећу више да дишем.
 ВЛАДИМИР: Имаш право. Али хајде ипак да стојимо као дрво, ради равнотеже.
 ЕСТРАГОН: Као дрво?

Владимир стоји састављених пета, руку испружио косо увис и гледа у небо, клати се и посрће, престаје.

ВЛАДИМИР: Хајде сад ти.

Естрагон ради исто, клати се и посрће.

ЕСТРАГОН: Мислиш да ме бог сад види?
 ВЛАДИМИР: Треба затворити очи.
 ЕСТРАГОН (*Затвори очи, посрће, још више. Заустави се, па маше песницама и виче из свег гласа*): Боже, смилуј се!
 ВЛАДИМИР (*увређено*): А мени?
 ЕСТРАГОН (*на исти начин*): Мени! Мени! Мени! Смилуј се! Мени!

Улазе Поцо и Лики. Поцо је ослепео. Лики је натоварен као у првом чину. Конопац као у првом чину, али много краћи, да би Поцо могао лакше за њим. Лики има на глави други шешир. Кад угледа Владимира и Естрагона, застане. Поцо иде даље, па се судари са њим. Владимир и Естрагон устукну.

ПОЦО (*хватајући се грчевито за Ликија, који под тим новим теретом посрне*): Шта је? Ко је викнуо?

Лики падне, испусти све, и падајући повуче за собом и Поцоа. Остају испружени, не мичући се, усред пртљага.

ЕСТРАГОН: Је ли то Годо?
 ВЛАДИМИР: Ово је као поручено. (*Иде ка тој гомили, а за њим Естрагон.*) Најзад, ево појачање!
 ПОЦО (*танким гласом*): У помоћ!
 ЕСТРАГОН: Је ли то Годо?
 ВЛАДИМИР: Таман смо хтели да клонемо. Сад нам је осигурана забава за цело вече.
 ПОЦО: У помоћ!
 ЕСТРАГОН: Он зове у помоћ.
 ВЛАДИМИР: Сад више нећемо сами чекати ноћ, чекати Годоа, чекати... чекати... Целе вечери смо се борили, остављени сами себи. Сад је с тим свршено. Сад је већ сутра.

ЕСТРАГОН: Али, они само пролазе овуда.
 ПОЦО: У помоћ!
 ВЛАДИМИР: Већ време тече сасвим друкчије.
 Сунце ће заћи, месец ће се појавити, и ми ћемо отићи... одавде.
 ЕСТРАГОН: Али, они само пролазе овуда.
 ВЛАДИМИР: То ће бити довољно.
 ПОЦО: Милост!
 ВЛАДИМИР: Јадни Поцо.
 ЕСТРАГОН: Знао сам да је то он.
 ВЛАДИМИР: Ко?
 ЕСТРАГОН: Годо!
 ВЛАДИМИР: Али то није Годо.
 ЕСТРАГОН: То није Годо!
 ВЛАДИМИР: Није Годо.
 ЕСТРАГОН: А ко је онда?
 ВЛАДИМИР: То је Поцо.
 ПОЦО: Ја сам! Ја сам! Дигните ме!
 ВЛАДИМИР: Он не може да се дигне.
 ЕСТРАГОН: Хајдемо одавде.
 ВЛАДИМИР: Не можемо.
 ЕСТРАГОН: Зашто?
 ВЛАДИМИР: Чекамо Годоа.
 ЕСТРАГОН: То је истина.
 ВЛАДИМИР: Можда он има још костију за тебе.
 ЕСТРАГОН: Костију?
 ВЛАДИМИР: Пилећих. Зар се не сећаш?
 ЕСТРАГОН: Зар је то био он?
 ВЛАДИМИР: Јесте.
 ЕСТРАГОН: Затражи му.
 ВЛАДИМИР: Како би било да му најпре помогнемо?
 ЕСТРАГОН: У чему?
 ВЛАДИМИР: Да се дигне.
 ЕСТРАГОН: Зар не може да се дигне?
 ВЛАДИМИР: Он би хтео да се дигне.
 ЕСТРАГОН: Па нека се дигне.
 ВЛАДИМИР: Не може.
 ЕСТРАГОН: Шта му је?
 ВЛАДИМИР: Не знам.

Поцо се увија, стење, лупа песницом о земљу.

ЕСТРАГОН: Како би било да му најпре затражимо кости, па ако одбије, да га оставимо нек трља главу.
 ВЛАДИМИР: Хоћеш да кажеш да он сад зависи од наше милости?
 ЕСТРАГОН: Да.
 ВЛАДИМИР: И да му треба поставити услове у накнаду за наше услуге?
 ЕСТРАГОН: Да.
 ВЛАДИМИР: То заиста изгледа паметно. Али се ја бојим једне ствари.
 ЕСТРАГОН: Чега?
 ВЛАДИМИР: Да се Лики не устреми изненада.
 Онда бисмо обрали бостан.
 ЕСТРАГОН: Лики?
 ВЛАДИМИР: Па он те јуче напао.
 ЕСТРАГОН: Кажем ти да их је било десет.
 ВЛАДИМИР: Не то, него пре тога, онај што те је ритнуо ногом.
 ЕСТРАГОН: Зар је он овде?
 ВЛАДИМИР: Па погледај! *(Показује руком.)*
 Тренутно је миран као бубица, али сваког тренутка може да кидише.
 ЕСТРАГОН: Како би било да га добро излемамо?
 ВЛАДИМИР: Хоћеш да кажеш: како би било да извршимо препад на њега док спава?
 ЕСТРАГОН: Јесте.
 ВЛАДИМИР: То је добра мисао. Али, да ли смо ми способни за то? Спава ли он заиста? *(Пауза.)* Не, најбоље би било да искористимо ову прилику кад Поцо зове у помоћ, па да му помогнемо рачунајући на његову захвалност.
 ЕСТРАГОН: Па он сад више не тражи ништа.
 ВЛАДИМИР: Значи да је изгубио наду.
 ЕСТРАГОН: Можда. Али...
 ВЛАДИМИР: Не треба да трошимо време на празне разговоре. *(Пауза Плаховито.)* Учинимо нешто док нам се пружа прилика! Не дешава се то

свакога дана да смо ми неком потребни. Истина, не мислим да смо ми некоме баш потребни. Други би то учинили исто тако добро, ако не и боље. Онај позив што смо га малочас чули упућен је, пре би се рекло, читавом човечанству. Али сад, на овом месту, ми представљамо човечанство, па било нам то по вољи или не. Искористимо то, пре него што буде прекасно. Хајде да бар једанпут достојно представљамо ову пасмину у коју нас је зла коб стрпала. Шта велиш ти на ово?

ЕСТРАГОН: Нисам слушао.

ВЛАДИМИР: Истина, ако размотримо ово питање мирно и са свих страна, ми ето тако чинимо част и своје сталежу. Тигар јурне у помоћ својим саплеменицима без и најмањег размишљања, или побегне у најдубљи честар. Али то није главно. Шта радимо ми овде, то треба да се питамо. Срећом, ми то знамо. Јест, у овом огромном хаосу, једно је јасно: ми чекамо да Годо дође.

ЕСТРАГОН: То је истина.

ВЛАДИМИР: Или да падне ноћ... Ми чекамо да се с неким састанемо, и то је све. Ми нисмо свеци, али ми чекамо да се с неким састанемо. Колико има људи који би могли то да кажу?

ЕСТРАГОН: Читаве масе.

ВЛАДИМИР: Мислиш?

ЕСТРАГОН: Не знам.

ВЛАДИМИР: Можда је и тако.

ПОЦО: У помоћ!

ВЛАДИМИР: Једно је несумњиво, а то је: да у таквим приликама време споро пролази и нагони нас да га испунимо поступцима који, како да кажем, могу на први поглед изгледати разумни, али који су нам прешли у навiku. Ти ћеш ми рећи да то чинимо зато да бисмо спречили наш ум да се замрачи. То је несумњиво. Али, зар он већ не лута по вечитом мраку великих дубина, то се ја понекад питам. Пратиш ли моје размишљање?

ЕСТРАГОН: Сви се ми рађамо луди. Понеки и остану такви.

ПОЦО: У помоћ, даћу вам новаца!

ЕСТРАГОН: Колико?

ПОЦО: Сто франака.

ЕСТРАГОН: То није довољно.

ВЛАДИМИР: Ја не бих ишао тако далеко?

ЕСТРАГОН: Ти сматраш да је то довољно?

ВЛАДИМИР: Не то. Хоћу да кажем: тако далеко да тврдим како у мојој глави није било све у реду кад сам долазио на свет! Али није ствар у томе.

ПОЦО: Двеста.

ВЛАДИМИР: Ми чекамо. Нама је досадно. (*Диге руку.*) Не, немој одрицати, нама је веома досадно, то је неоспорно. Добро. Сад нам се указује прилика да се разонодимо, а шта ми чинимо? Пуштамо је да пропадне. Хајде, на посао! (*Пође ка Поцоу па застане.*) Мало после све ће се распршити и ми ћемо опет бити сами, у пустињама.

Сањари.

ПОЦО: Двеста!

ВЛАДИМИР: Ево, долазимо.

Владимир покушава да подигне Поцоа, не успева, поново покушава, саплете се о пртљак, падне, покушава да устане, али не успева.

ЕСТРАГОН: Шта вам је свима?

ВЛАДИМИР: У помоћ!

ЕСТРАГОН: Ја одлазим...

ВЛАДИМИР: Не остављај ме! Они ће ме убити!

ПОЦО: Где сам ја?

ВЛАДИМИР: Гого!

ПОЦО: У помоћ!

ВЛАДИМИР: Помози ми.

ЕСТРАГОН: Ја одлазим.

ВЛАДИМИР: Помози ми најпре, па ћемо поћи заједно.

ЕСТРАГОН: Обећаваш ли?

ВЛАДИМИР: Кунем ти се.

ЕСТРАГОН: И нећемо се никад више вратити овамо?

ВЛАДИМИР: Никад!

ЕСТРАГОН: Ићи ћемо у Арујеж.

ВЛАДИМИР: Куд год хоћеш!

ПОЦО: Триста! Четири стотине!

ЕСТРАГОН: Одувек сам желео да тумарам по Арујежу.

ВЛАДИМИР: Тумараћеш.

ЕСТРАГОН: Ко је покварио ваздух?

ВЛАДИМИР: Поцо.

ПОЦО: Ја сам! Ја сам! Милост!

ЕСТРАГОН: То је одвратно.

ВЛАДИМИР: Брзо! Брзо! Дај ми руку!

ЕСТРАГОН: Ја одлазим. (*Јачим гласом.*) Ја одлазим.

ВЛАДИМИР: Свеједно, напослетку ћу успети да се сам подигнем. (*Покушава да устане, па падне.*) Кад тад.

ЕСТРАГОН: Шта ти је?

ВЛАДИМИР: Чисти се одавде.

ЕСТРАГОН: Ти остајеш ту?

ВЛАДИМИР: Привремено.

ЕСТРАГОН: Та устани, забога, назепшћеш тако.

ВЛАДИМИР: Не брини се ти за мене.

ЕСТРАГОН: Хајде, Диди, не буди тврдоглав. (*Пружи руку Владимиру, који је журно зграби.*) Хајде, устај!

ВЛАДИМИР: Вуци!

Естрагон вуче, посрне па падне. Дуже ћутање.

ПОЦО: У помоћ!

ВЛАДИМИР: Ту смо.

ПОЦО: Ко сте ви?

ВЛАДИМИР: Ми смо људи!

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Како је пријатно на земљи!

ВЛАДИМИР: Можеш ли да устанеш?

ЕСТРАГОН: Не знам.

ВЛАДИМИР: Покушај.

ЕСТРАГОН: Мало после, мало после.

Ћутање.

ПОЦО: Шта се то догодило?

ВЛАДИМИР (*снажним гласом*): Хеј, ти, хоћеш ли умукнути већ једном! Каква напаст од човека! Тај мисли само на себе!

ЕСТРАГОН: Како би било да покушамо да спавамо?

ВЛАДИМИР: Јеси ли га чуо? Хоће да зна шта се догодило?

ЕСТРАГОН: Остави га. Спавај.

Тишина.

ПОЦО: Милост! Милост!

ЕСТРАГОН (*тргнувши се из сна*): Шта је? Шта се догодило?

ВЛАДИМИР: Јеси ли спавао?

ЕСТРАГОН: Мислим да јесам.

ВЛАДИМИР: То је опет овај гад. Поцо.

ЕСТРАГОН: Кажу ми да умукне! Разбиј му њушку!

ВЛАДИМИР (*ударајући Поцоа*): Шта је? Хоћеш ли да ућутиш? Жгадијо!

Поцо се извлачи јаучући и удаљује се пузећи. С времена на време застане, маше рукама по ваздуху као слепац и зове Ликија.

ВЛАДИМИР (*Ослоњен на лакат, прати га погледом.*) Побегло је! (*Поцо се скљока. Тишина.*) Пао је!

ЕСТРАГОН: Зар се био дигао?

ВЛАДИМИР: Није.

ЕСТРАГОН: Па ти кажеш да је пао.

ВЛАДИМИР: Био се усправио на колена. (*Ћутање.*) Можда смо мало пренаглили.

ЕСТРАГОН: То нам се не догађа често.

ВЛАДИМИР: Он нас је молио да му помогнемо. Ми смо се оглушили... Он је и даље молио. А ми смо га истукли.

ЕСТРАГОН: То је истина.

ВЛАДИМИР: Више се не миче. Можда је и мртав.

ЕСТРАГОН: Ето, хтели смо да му помогнемо, па смо натоварили себи беду на врат.

ВЛАДИМИР: То је истина.

ЕСТРАГОН: Ниси га ваљда макљао одвећ јако?

ВЛАДИМИР: Млатнуо сам га добро неколико пута.

ЕСТРАГОН: То није требало да чиниш.

ВЛАДИМИР: Па ти си то хтео.

ЕСТРАГОН: То је истина. Шта ћемо сад?

ВЛАДИМИР: Када бих могао да допузим до њега.

ЕСТРАГОН: Не остављај ме.

ВЛАДИМИР: Како би било да га зовнем?

ЕСТРАГОН: Тако је, зови га!

ВЛАДИМИР: Поцо! Поцо! Не одазива се више.

ЕСТРАГОН: Хајде заједно!

ОБОЈИЦА: Поцо! Поцо!

ВЛАДИМИР: Покренуо се.

ЕСТРАГОН: Јеси ли сигуран да се зове Поцо?

ВЛАДИМИР (*пун стрепње*): Господине Поцо! Врати се! Нећемо ти ништа?

Тишина

ЕСТРАГОН: Како би било да покушамо с другим именима?

ВЛАДИМИР: Бојим се да није озбиљно повређен.

ЕСТРАГОН: То би било забавно. Да покушамо редом с другим именима. Да прекратимо време. На послетку ћемо зацело погодити његово право име.

ВЛАДИМИР: Кажем ти да се зове Поцо.

ЕСТРАГОН: То ћемо видети. Дакле. (*Размишља*) Авеље! Авеље!

ПОЦО: У помоћ!

ЕСТРАГОН: Ето, видиш!

ВЛАДИМИР: Мени је ово већ дозлогрдило.

ЕСТРАГОН: Можда се онај други зове Каин. (*Зове*) Каине! Каине!

ПОЦО: У помоћ!

ЕСТРАГОН: Ово је читаво човечанство. (*Ћутање*) Пази, молим те, овај облачак!

ВЛАДИМИР (*дигнувши поглед*): Где?

ЕСТРАГОН: Онамо, наврх неба.

ВЛАДИМИР: Па шта? Шта има на њему тако необично?

ЕСТРАГОН: Хајде сад да пређемо на нешто друго. Хоћеш ли?

ВЛАДИМИР: Баш сам хтео да ти то предложим.

ЕСТРАГОН: Али на шта?

ВЛАДИМИР: Е, ту је чвор!

Ћутање

ЕСТРАГОН: Како би било да најпре устанемо?

ВЛАДИМИР: Хајде да покушамо.

Обојица устају.

ЕСТРАГОН: Гле! Па то није баш тако тешко.

ВЛАДИМИР: Све се може кад се хоће.

ЕСТРАГОН: А сад?

ПОЦО: У помоћ!

ЕСТРАГОН: Хајдемо одавде.

ВЛАДИМИР: Не можемо.

ЕСТРАГОН: Зашто?

ВЛАДИМИР: Чекамо Годоа.

ЕСТРАГОН: То је истина. Шта да радимо?

ПОЦО: У помоћ!

ВЛАДИМИР: Како би било да му помогнемо?

ЕСТРАГОН: А шта треба да учинимо?

ВЛАДИМИР: Он хоће да устане!

ЕСТРАГОН: Па, онда?

ВЛАДИМИР: Хоће да му помогнемо да се дигне.

ЕСТРАГОН: Па добро. Хајде да му помогнемо. Шта чекамо?

Помогну Поцоу да се дигне, па се одмакну од њега. Поцо поново падне.

ВЛАДИМИР: Треба да га придржавамо.

Иста радња. Поцо остане на ногама између њих двојице, обешен о њихов врат. Треба да се поново навикне да стоји усправно.

ВЛАДИМИР (*Поцоу*): Је ли вам сад боље?

ПОЦО: Ко сте ви?

ВЛАДИМИР: Зар нас се не сећате?

ПОЦО: Ја сам слеп.

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Можда он види јасно будућност?

ВЛАДИМИР (*Поцоу*): А откад?

ПОЦО: Имао сам врло добар вид... али, јесте ли ви пријатељи?

ЕСТРАГОН (*Смеје се грохотом*): Он још пита да ли смо пријатељи?

ВЛАДИМИР: Не то: он хоће да каже његови пријатељи.

ЕСТРАГОН: Па јесмо ли?

ВЛАДИМИР: Доказ је то што смо му помогли.

ЕСТРАГОН: Дабогме! Зар бисмо му помогли да му нисмо пријатељи?

ВЛАДИМИР: Можда је тако.

ЕСТРАГОН: Па то је јасно!

ВЛАДИМИР: Немој да се препиремо око тога.

ПОЦО: Ви нисте разбојници?

ЕСТРАГОН: Разбојници! Зар ми лично на разбојнике?

ВЛАДИМИР: Па, слушај! Он је слеп.

ЕСТРАГОН: Ух, до ђавола! То је истина. Бар како он каже.

ПОЦО: Не остављајте ме.

ВЛАДИМИР: То и не мислимо.

ЕСТРАГОН: Бар засад.

ПОЦО: Колико је сати?

ЕСТРАГОН (*гледајући у небо*): Да видимо...

ВЛАДИМИР: Седам сати?... Осам сати?...

ЕСТРАГОН: То зависи од годишњег доба.

ПОЦО: Је ли вече?

Ћутање. Владимир и Естрагон гледају залазак сунца Ћутање.

ЕСТРАГОН: Рекло би се да се пење.

ВЛАДИМИР: То није могућно.

ЕСТРАГОН: А ако је то зора?

ВЛАДИМИР: Не говори глупости. Тамо је запад.

ЕСТРАГОН: Откуд ти то знаш?

ПОЦО (*са стрепњом*): Је ли вече?

ВЛАДИМИР: Уосталом, оно се није померило.

ЕСТРАГОН: Кажем ти да се пење.

ПОЦО: Зашто не одговорите?

ЕСТРАГОН: Зато што не бисмо хтели да вам кажемо нешто блесаво.

ВЛАДИМИР (*умирљиво*): Вече, господине, догурали смо до вечери. Мој пријатељ покушава да ме наведе да посумњам у то, и морам признати да сам се за тренутак поколебао. Али нисам ја узалуд претурио преко главе овај дуги дан, те вас могу уверити да је он скоро при крају свога репертоара. А иначе, како се осећате?

ЕСТРАГОН: Колико времена ћемо морати још да га вучемо овако? (*Пусте га упола, али га опет ухвате кад виде да ће пасти.*) Нисмо ми каријатиде.

ВЛАДИМИР: Рекосте да сте раније имали добар вид, ако сам добро чуо.

ПОЦО: Јесте био је врло добар.

Ћутање.

ЕСТРАГОН (*раздражено*): Објасните! Објасните!

ВЛАДИМИР: Остави га на миру. Зар не видиш да се он сад сећа срећних дана? Memoria praeteritorum bonorum – то мора да је болно.

ПОЦО: Јесте, врло добар.

ВЛАДИМИР: И то вас је задесило изненада?

ПОЦО: Врло добар.

ВЛАДИМИР: Ја вас питам да ли вас је то задесило изненада.

ПОЦО: Једног лепог дана пробудио сам се слеп као судбина. Понекад се питам да ли још не спавам.

ВЛАДИМИР: А кад је то било?
 ПОЦО: Не знам!
 ВЛАДИМИР: Па још јуче сте...
 ПОЦО: Не запиткујте ме. Слепци немају појам о времену. Они не виде ни временске појаве.
 ВЛАДИМИР: Гле! А ја бих се заклео да је сасвим супротно.
 ЕСТРАГОН: Идем ја одавде.
 ПОЦО: Где смо ми?
 ВЛАДИМИР: Не знам.
 ПОЦО: Да нисмо на месту званом Планш?
 ВЛАДИМИР: Није ми познато.
 ПОЦО: На шта оно личи?
 ВЛАДИМИР (*гледа унаоколо*): Не може се описати. Не личи ни на шта. Нема ничега. Има једно дрво.
 ПОЦО: Онда то није Планш.
 ЕСТРАГОН (*превијајући се под теретом*): Баш ти је ово нека забава!
 ПОЦО: Где је мој слуга?
 ВЛАДИМИР: Ту је...
 ПОЦО: Зашто не одговара кад га зовем?
 ВЛАДИМИР: Не знам. Изгледа да спава. Можда је и мртав.
 ПОЦО: Шта се то стварно догодило?
 ЕСТРАГОН: Стварно!
 ВЛАДИМИР: Обојица сте пали.
 ПОЦО: Идите да видите да ли се повредио.
 ВЛАДИМИР: Али не можемо да вас оставимо.
 ПОЦО: Не морате обојица да идете.
 ВЛАДИМИР (*Естрагону*): Иди ти.
 ПОЦО: Дабогме, нека иде ваш пријатељ. Он толико заудара.
 ВЛАДИМИР: Иди пробуди га.
 ЕСТРАГОН: Зар после онога што ми је учинио? Никад ни довека.
 ВЛАДИМИР: А! Најзад си се сетио да ти је он нешто учинио.
 ЕСТРАГОН: Не сећам се ја ничега. Ти си био то рекао.

ВЛАДИМИР: То је истина. (*Поцоу*.) Мој пријатељ се плаши.
 ПОЦО: Нема чега да се плаши.
 ВЛАДИМИР (*Естрагону*): Ах, збиља, куд су отишли они људи које си видео?
 ЕСТРАГОН: Не знам.
 ВЛАДИМИР: Они су се можда негде шћућурили, па нас сад вребају.
 ЕСТРАГОН: Дабогме.
 ВЛАДИМИР: А можда су се просто зауставили.
 ЕСТРАГОН: Дабогме.
 ВЛАДИМИР: Да се одморе.
 ЕСТРАГОН: Да се поткрепе.
 ВЛАДИМИР: Можда су се вратили натраг.
 ЕСТРАГОН: Дабогме.
 ВЛАДИМИР: Можда је то била само једна визија.
 ЕСТРАГОН: Илузија.
 ВЛАДИМИР: Халуцинација.
 ЕСТРАГОН: Илузија.
 ПОЦО: Шта он сада чека?
 ВЛАДИМИР (*Естрагону*): Шта сад чекаш?
 ЕСТРАГОН: Чекам Годоа.
 ВЛАДИМИР (*Поцоу*): Рекао сам вам да се мој пријатељ плаши. Јуче га је ваш слуга напао, и то онда кад је хтео да му само обрише сузе.
 ПОЦО: Е, па не треба никад бити љубазан према таквим људима. Они то не подносе.
 ВЛАДИМИР: Па шта он треба да уради?
 ПОЦО: Ето, нека најпре повуче конопац, али разуме се, нека пази да га не задави. Он се на то скоро увек покрене. Ако не, онда нека га удари ногом у мали трбух и у лице колико год може.
 ВЛАДИМИР (*Естрагону*): Ето, видиш, немаш се чега бојати. То ти је чак прилика да се осветиш.
 ЕСТРАГОН: А ако се он буде бранио?
 ПОЦО: Не, не, он се никад не брани.
 ВЛАДИМИР: Ја ћу ти дотрчати у помоћ.
 ЕСТРАГОН: Не испуштај ме из вида!

Иде ка Ликију.

ВЛАДИМИР: Види најпре да ли је жив. Нема смисла да га млатиш ако је мртав.

ЕСТРАГОН (*пошто се нагнуо над Ликија*): Он дише.

ВЛАДИМИР: Онда, хајде!

Разбесневши се одједном, Естрагон почне да удара Ликија ногама, урличући. Али повреди ногу и удаљи се ћопкајући и хукћући. Лики се освешћује.

ЕСТРАГОН (*Застаје на једној ноzi*): Ох! Нитков!

Естрагон седне, покушава да изује ципеле, али убрзо се окане тога. Седи згурен, са главом међу коленима и мишицама испред главе.

ПОЦО: Шта се то опет догодило!

ВЛАДИМИР: Мој пријатељ се повредио.

ПОЦО: А Лики?

ВЛАДИМИР: Значи да је то заиста он?

ПОЦО: Како?

ВЛАДИМИР: То је заиста Лики?

ПОЦО: Не разумем.

ВЛАДИМИР: А ви сте Поцо?

ПОЦО: Па разуме се да сам Поцо.

ВЛАДИМИР: Они исти што су били јуче?

ПОЦО: Јуче?

ВЛАДИМИР: Па видели смо се јуче. Зар се не сећате?

ПОЦО: Не сећам се да сам икога срео јуче. Али се сутра нећу сећати да сам икога срео данас. Не рачунајте, дакле, на мене да вам дајем обавештења. А најзад, доста о томе. Устај!

ВЛАДИМИР: Водили сте га у Сансовер да га продате. Па разговарали сте с нама. Он је играо. Мислио је. Вид вам је био сасвим добар.

ПОЦО: Добро, кад ви кажете. Пустите ме, молим вас.

Владимир се одмакне.

ПОЦО: Устај!

ВЛАДИМИР: Он устаје!

Лики устане, па покупи пртљаг.

ПОЦО: И добро је учинио.

ВЛАДИМИР: Куда ћете одавде?

ПОЦО: То сад није моја брига.

ВЛАДИМИР: Колико сте се променили!

Лики, натоварен пртљагом, дође испред Поцоа.

ПОЦО: Бич! (*Лики спусти пртљаг, тражи бич, нађе га, преда га Поцоу, па поново узме пртљаг.*) Конопац!

ВЛАДИМИР: Шта има у том коферу?

ПОЦО: Песак! (*Повуче конопац.*) Напред!

Лики пође. Поцо иде за њим.

ВЛАДИМИР: Чекај мало.

Поцо застане. Конопац се затегне, Лики падне и испусти све. Поцо посрне, пусти конопац на време па се клати у месту. Владимир га придржава.

ПОЦО: Шта је то сад?

ВЛАДИМИР: Пао је.

ПОЦО: Брзо га дигните, пре него што заспи!

ВЛАДИМИР: И ви нећете пасти ако вас пустим?

ПОЦО: Мислим да нећу.

ВЛАДИМИР (*удара ногом Ликија*): Устај! Свињо! (*Лики се дигне, па покупи пртљаг.*) Устао је.

ПОЦО (*пружајући руку*): Конопац!

Лики спусти пртљаг, стави крај конопаца Поцоу у руку, па поново узме пртљаг.

ВЛАДИМИР: Немојте још ићи.

ПОЦО: Ја одлазим.

ВЛАДИМИР: Шта радите кад паднете, а нема никога да вам помогне?

ПОЦО: Чекамо док узмогнемо да се лигнемо. Затим наставимо пут.

ВЛАДИМИР: Пре него што пођете, реците му да пева.

ПОЦО: Ко ме?

ВЛАДИМИР: Ликију.

ПОЦО: Да пева?

ВЛАДИМИР: Да. Или да мисли. Или да рецитује.

ПОЦО: Па он је нем!

ВЛАДИМИР: Нем!

ПОЦО: Потпуно. Он не може чак ни да стење.

ВЛАДИМИР: Нем! А откада?

ПОЦО (*разбесни се одједном*): Докле ћете ми пробијати главу тим вашим трабуњањима о времену? То је бесмислено! Кад! Кад! Једнога дана, зар вам то није довољно? Једнога дана, који је био исти као сваки други, он је онемео; једнога дана ја сам ослепео; једнога дана ћемо оглувети; једнога дана смо рођени; једнога дана ћемо умрети, и то истога дана, истога часа, зар вам то није довољно? (*Сталоженије*). Оне рађају децу јашући на гробу, дан блиста за тренутак, па поново падне ноћ. (*Повуче конопац*.) Напред!

Излазе. Владимир иде за њима до ивице позорнице, па гледа како се удаљују. Одјек пада пропраћен Владимировом мимиком, показује да су поново пали. Тишина. Владимир прилази Естрагону, који спава, до матра га за тренутак па га пробуди.

ЕСТРАГОН (*Избезумљени покрети, речи без везе. Напоследку*): Зашто ми никад не даш да спавам?

ВЛАДИМИР: Осећао сам се усамљен.

ЕСТРАГОН: Сањао сам да сам срећан.

ВЛАДИМИР: То ти је време брже прошло.

ЕСТРАГОН: Сањао сам да...

ВЛАДИМИР: Ћути! Питам се да ли је заиста слеп.

ЕСТРАГОН: Ко?

ВЛАДИМИР: Зар би прави слепац рекао да нема појма о времену?

ЕСТРАГОН: Ко?

ВЛАДИМИР: Поцо.

ЕСТРАГОН: Зар је он слеп?

ВЛАДИМИР: Он нам је тако рекао.

ЕСТРАГОН: Па шта онда?

ВЛАДИМИР: Чинило ми се да нас види.

ЕСТРАГОН: Ти си то сањао. Хајдемо одавде. Не можемо. То је, истина. Јеси ли сигуран да то није био он?

ВЛАДИМИР: Ко!?

ЕСТРАГОН: Годо.

ВЛАДИМИР: Али, ко он?

ЕСТРАГОН: Поцо.

ВЛАДИМИР: Та, не! Та, не! Та, не.

ЕСТРАГОН: Ипак ћу ја да устанем. (*Диже се напорно.*) Ајао!

ВЛАДИМИР: Не знам више шта да мислим.

ЕСТРАГОН: Моје ноге! (*Седне поново, па покушава да се изује.*) Помози ми!

ВЛАДИМИР: Јесам ли ја спавао док су други патили? Да ли ја и сад спавам? Сутра кад будем мислио да се будим, шта ли ћу рећи о данашњем дану? Да сам с Естрагоном, својим пријатељем, све док није пала ноћ, чекао Годоа? Да је овуда прошао Поцо, са својим носачем, и да је разговарао с нама? Несумњиво. Али у свему томе шта ће бити истинито?

Естрагон пошто се узалудно био околио на своју ципелу, задремао је опет.

ВЛАДИМИР (*га гледа*): Он о томе ништа неће знати. Говориће о батинама које је добио, и ја ћу му дати једну шаргарепу. Јашући на гробу је тежак порођај. Са дна реке: замишљено, гробар завлачи клешта да олакша порођај, имамо довољно времена да остаримо. Ваздух је пун наших јаука. (*Ослушкује.*) Али навика све заглуши. (*Гледа Естрагона.*) И мене гледа неко други и каже у себи: Он спава; он је несвесан; нека га нека спава. Не могу да говорим даље. Шта сам оно рекао?

Узрујано иде тамо-амо, па напослетку застане код леве кулисе и гледа у даљину. Синоћни дечак.

ДЕЧКО (*Уђе с десне стране. Застане. Тишина*):
Господин...

Владимир се окрене.

ДЕЧКО: Господин Алберт?...
ВЛАДИМИР: Хајде сад из почетка. (*Пауза Дечку.*)
Шта је? Не познајеш ме?
ДЕЧКО: Не господине.
ВЛАДИМИР: Ти си долазио јуче?
ДЕЧКО: Не, господине.
ВЛАДИМИР: Сад први пут долазиш?
ДЕЧКО: Да, господине.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Шаље те господин Годо?
ДЕЧКО: Да, господине.
ВЛАДИМИР: Он неће доћи вечерас.
ДЕЧКО: Не, господине.
ВЛАДИМИР: Али ће доћи сутра.
ДЕЧКО: Да, господине.
ВЛАДИМИР: Насигурно.
ДЕЧКО: Да, господине.
ВЛАДИМИР: Јеси ли срео некога?
ДЕЧКО: Не, господине.
ВЛАДИМИР: Друга два (*Премишља.*)... човека.
ДЕЧКО: Нисам видео никога, господине.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Шта ради господин Годо? Чујеш ли?
ДЕЧКО: Да, господине.
ВЛАДИМИР: Па, дакле?
ДЕЧКО: Не ради ништа, господине.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Како је твој брат?

ДЕЧКО: Болестан је господине.
ВЛАДИМИР: Можда је он долазио јуче?
ДЕЧКО: Не знам, господине.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Има ли браду господин Годо?
ДЕЧКО: Да, господине.
ВЛАДИМИР: Плаву или... (*Премишља.*)... или црну?
ДЕЧКО (*двоумећи се*): Мислим да је бела, господине.

Ћутање.

ВЛАДИМИР: Господе боже!

Ћутање.

ДЕЧКО: Шта треба да кажем господину Годоу, господине?
ВЛАДИМИР: Рећи ћеш му... (*Застане.*)... рећи ћеш му да си ме видео и да... (*Размишља.*)... да си ме видео.

Пауза. Владимир пође напред. Дечко узмиче. Владимир застане. Дечко такође застане.

ВЛАДИМИР: Је ли, ти сад знаш сигурно да си ме видео? Нећеш ми сутра рећи да ме ниси никад видео?

Тишина. Владимир изненада јурне напред а Дечко побегне брзо као стрела. Тишина. Сунце залази, а месец излази. Владимир стоји непомично. Естрагон се пробуди, изује се, устане са ципелама у руци, спусти их код рампе, па пође ка Владимиру и гледа у њега.

ЕСТРАГОН: Шта ти је?

ВЛАДИМИР: Није ми ништа.

ЕСТРАГОН: Ја одлазим.

ВЛАДИМИР: И ја

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Јесам ли дуго спавао?

ВЛАДИМИР: Не знам.

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Куд ћемо да идемо?

ВЛАДИМИР: Нећемо далеко.

ЕСТРАГОН: Хоћемо, хоћемо. Хајдемо далеко одавде!

ВЛАДИМИР: Не можемо.

ЕСТРАГОН: Зашто?

ВЛАДИМИР: Јер треба сутра опет да дођемо овамо.

ЕСТРАГОН: Ради чега?

ВЛАДИМИР: Да чекамо Годоа.

ЕСТРАГОН: То је истина. *(Пауза.)* Он није дошао?

ВЛАДИМИР: Није.

ЕСТРАГОН: А сад је сувише дошкан.

ВЛАДИМИР: Јест, сад је ноћ.

ЕСТРАГОН: А како би било да се ми откачимо од њега? *(Пауза.)* Да се сасвим откачимо од њега?

ВЛАДИМИР: Он би нас казнио. *(Гледа у дрво.)* Једино је дрво живо.

ЕСТРАГОН *(гледајући у дрво)*: Шта је то?

ВЛАДИМИР: То је дрво.

ЕСТРАГОН: Не, него које је то дрво?

ВЛАДИМИР: Не знам. Врба.

ЕСТРАГОН: Хајде да видимо. *(Одвлачи Владимира ка дрвету. Укипи се пред њим. Ћутање.)* Како би било да се обесимо?

ВЛАДИМИР: Чиме?

ЕСТРАГОН: Немаш мало конопца?

ВЛАДИМИР: Немам.

ЕСТРАГОН: Онда не можемо.

ВЛАДИМИР: Хајдемо одавде.

ЕСТРАГОН: Чекај, има мој опасач.

ВЛАДИМИР: То је одвећ кратко.

ЕСТРАГОН: Ти ћеш ме вући за ноге.

ВЛАДИМИР: А ко ће мене вући?

ЕСТРАГОН: То је истина.

ВЛАДИМИР: Покажи ипак.

Естрагон одвезује узицу која му држи панталоне а оне, сувише широке, спадну му до чланака. Они разгледају узицу.

ВЛАДИМИР: У крајњем случају, могло би да послужи. Али, да ли је довољно јако?

ЕСТРАГОН: Видећемо. Држи.

Ухвати сваки за један крај узице и повуку, узица се прекине. Они умало не падну.

ВЛАДИМИР: Није ни за шта.

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Кажеш да сутра треба опет да дођемо овамо?

ВЛАДИМИР: Јесте.

ЕСТРАГОН: Онда ћемо понети добар конопца.

ВЛАДИМИР: Дабогме.

Ћутање.

ЕСТРАГОН: Диди.

ВЛАДИМИР: Шта је?

ЕСТРАГОН: Ја не могу и даље овако.

ВЛАДИМИР: То ти само тако кажеш.

ЕСТРАГОН: Како би било да се разиђемо? Можда би нам било боље.

ВЛАДИМИР: Обесићемо се сутра. Сем ако Годо дође.

ЕСТРАГОН: А ако дође?

ВЛАДИМИР: То ће нас спасти.

Владимир скине шешир – Ликијев шешир – загледа унутра, завуче руку, истресе га, па га опет стави на главу.

ЕСТРАГОН: Дакле, хоћемо ли да пођемо?

ВЛАДИМИР: Повуци панталоне.

ЕСТРАГОН: Шта кажеш?
 ВЛАДИМИР: Повуци панталоне.
 ЕСТРАГОН: Да свучем панталоне?
 ВЛАДИМИР: Повуци панталоне.
 ЕСТРАГОН: Ах! Збиља.

Повуче панталоне нагоре.

ВЛАДИМИР: Дакле, хоћемо да пођемо?
 ЕСТРАГОН: Хајдемо.

Не мичу се с места.

ЗАВЕСА.

Самјуел Бекет, рођен 13. априла 1906. године у Фокс-року, поред Даблина у протестантској породици средње класе.

Писац, песник, приповедач, пуно превођен и игран код нас и у свету. Носилац је више награда од којих је најзначајнија Нобелова награда за књижевност 1969. године.

Значајнија дела: *Аветињски трио*, *Трице и кучине*, *Кораци*, *Тада*, *Не ја* (светска премијера 1972.) *Доћи и ићи*, *Срећни дани* (светска премијера 1961.), *Чин без речи I*, *Чин без речи II*, *Молои*, *Малон умире*, *Марфи*, *Елеутерија*, и др. међу којима је и драма *Чекајући Годоа* објављена 1952. у Паризу, а први пут изведена као светска премијера 5. јануара 1953. године у париском позоришту Бабијон.